N:r 13. Årg. 19. I JULI 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds rike. — Gud har talat, II. — Medan du beder, verkar Gud. — Ett och annat från stormötena i Juicheng och Ishih. — Gud gifver växten, I. — Sådana hörer himmelriket till. — Tacksägelse- och böneämnen. — Inbjudan till missionsstudiekurs.

Guds rike.*

Det är tre sakförhållanden, som särskildt trädt mig till mötes vid läsningen af Apg. 1:a kapitel:

1) Att Herren Jesus Kristus efter sin uppståndelse *börjar tala med sina lärjungar* på ett särskildt sätt *om Guds rike.*

2) Att Herren Jesus icke blott uppfor till himmelen, utan att *han äfven kommer igen.*

3) Att Herren Jesu lärjungar efter hans himmelsfärd *gingo tillbaka till "den öfre salen"* i Jerusalem och där *förbidade Fadrens löfte.*

Vi hinna blott stanna vid det första och påminna oss uppmaningen: "Söken först Guds rike!"

Det är vår främsta uppgift. Att så är, finna vi äfven af bönen "Fader vår". Redan i början bedja vi: "Tillkomme ditt rike!"

Hos profeten Daniel, som lefde omkring 600 år före Kristus, möter oss i det 7:de kapitlet en klar profetia om Guds rike. I vv. 13 och 14 läsa vi: "Sedan fick jag i min syn om natten se, huru en, som liknade en människoson, kom med himmelens skyar, och han nalkades den gamle och fördes fram inför honom. Åt denne gafs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall tagas ifrån honom, och hans rike *skall icke förstöras.*" Och i v. 18 heter det vidare: "— — men sedan skola den Högstes heliga undfå riket och taga det i besittning för evig tid, ja, för evigheters evighet." — —

Det stod för den gudfruktige, store statsmannen Daniel så klart genom profetians ande, huru det till slut skulle gå med Guds rike.

Liksom lärjungarne vid Kristi himmelsfärd sågo honom höja sig på himmelens skyar, så ser denne gammaltestamentlige siare Herren Jesus Kristus komma igen på himmelens skyar samt träda fram inför allsvåldig Gud själf och af hans hand mottaga ett världsomfattande rike. Han ser, hur icke blott alla folk, utan alla stammar bland folken och icke blott stammarne, utan äfven de olika tungomålen skola tjäna honom.

Ett så omfattande världsrike har aldrig förr funnits och skall heller aldrig gifvas åt någon annan än Människosonen, Herren Jesus Kristus, vår Frälsare.

Och detta rike *skall icke förstöras.*

Vi bäfva vid tanken på de jordiska väldenas framtid. Det knakar i alla deras fogar, och själfva grundvalarna bäfva, ty de äro ej alltid lagda af "ädla stenar".

Men om det ock stundom förnimmes oro i Guds och Kristi rike, så säger dock profetians ande, att detta rike "*aldrig skall förstöras*". Ja, i Daniels bok, kap. 6, står det till och med, att Guds rike är sådant, att det "*icke kan förstöras*", och denna härliga profetia har den hedniske konungen Darejaves nödgats uttala.

Kan det finnas någon kraftigare uppmuntran för missionens vänner än denna eviga sanning?

Ja, kanske kunna vi finna en ännu större upp-

* Anteckningar från herr Joh. Hedengrens föredrag vid S. M. K:s årsmöte (i Betesdakyrkan i Stockholm).

muntran för Guds folk, uttalad i Dan. 7: 18, nämligen att i sin tid skola "*den Högstes heliga undfå riket*".

Nu är det ofta orättfärdigheten och våldet, som ha inflytandet och utöfva makten i de jordiska rikena, men en gång skall det bli heligheten. Detta innebär en allvarlig maning till hvar och en af oss redan nu. Vilja vi komma till ett välsignelsebringande och varaktigt inflytande bland människorna hemma eller i hednavärlden, så må vi låta Herrens Ande helga oss mer och mer. En atmosfär af sann helighet bör finnas omkring Guds folk. Då skall Guds rike växa fram rundt omkring dem. De heligas inflytande skall räcka i evigheters evighet.

Vi öfvergå nu till ett annat bibelord, nämligen 2 Tim. 2: 10—12.

Aposteln Paulus säger där: "Därför uthärdar jag allt för de utkorades skull, på det att ock de må vinna den frälsning, som är i Kristus Jesus med evig härlighet. Det är ett fast ord: Hafva vi dött med, så skola vi ock lefva med, uthärda vi, så skola vi ock regera med — — —"

Jag talade nyss om de heligas inflytande på "riksstyrelsen". Vi veta, att de en gång skola sitta på troner och regera med Kristus Jesus. Men här är villkoret. Liksom Herren Jesus genom sitt lidande på jorden kom till makt och inflytande, så skola äfven vi vara villiga att lida med honom.

Han börjar utöfva sin makt och sitt inflytande på människorna i samma stund som han låter bädda åt sig i Betlehems krubba, och hans inflytande växer, medan han går omkring i Galileen och Judeen, görande väl, medan han lider allt och tål allt.

Och sitt största inflytande öfver människorna på jorden vinner han, då han hänger på förbannelsens trä.

Från den stunden är han jordens andlige Konung i enlighet med sin egen profetia: "När jag varder upphöjd från jorden (på korset), skall jag draga alla till mig."

Detta är den djupa självförnekelsens väg till herravälde. Ingen af oss är af naturen böjd för att gå i dessa Jesu Kristi fotspår. Men genom att se på honom skola också vi blifva villiga att med frimodighet gå den väg, om hvilken det heter: "Uthärda vi, så skola vi ock regera med."

Vi vilja stanna för följande ord ur Ebr. 10:e kap.: "Men denne — d. ä. Kristus — efter att hafva framburit ett enda offer för synder, sitter för beständigt på Guds högra sida och väntar nu, till dess hans fiender varda lagda honom till en fotapall."

Först kommer offret, Kristi kropps offer, hans, som genom evig ande offrat sig åt Gud. Sedan sätter han sig på högra sidan af Guds tron.

Där är han nu, och därifrån få vi vänta honom åter. Men hvad väntar han själf på? På dig och på mig, att vi må stå helt på hans sida och kämpa hans strider, samt på den stund, då hans fiender "skola varda lagda honom till en fotapall".

En fullständigare seger gifves icke. I gamla tider brukade segraren bokstafligen sätta sin fot på den underkufvades nacke. Jag tänker, att vi hafva denna bild i det nyss citerade bibelordet.

Jesu Kristi fiender kunna på två olika sätt läggas till hans fotapall. Antingen böja de sig *själfmant* och erkänna Jesus Kristus som sin Konung. Detta är heder, lycka, evig salighet. Eller också *nödgas* de böja sig så djupt, att de blifva hans fotapall i stället för hans medregenter, hans älskade, hans utvalda brud.

Allt som rör sig i den politiska världen, allt som Herren måste tilldela människorna af tuktan, nöd och olycka, liksom äfven allt arbete och lidande för evangelii utbredande på jorden syftar ytterst på att jorden skall läggas till Jesu fötter.

Längre fram i Ebreerbrefvet läsa vi: "Därför, då vi få ett rike, som *icke kan bäfva*, låtom oss vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag — — —."

Du frågar: "Kan då Guds rike icke bäfva?" Guds ord har nyss svarat sitt nej. Dess Konung och dess tron kunna icke bäfva. Dess lagar och gränser kunna aldrig bäfva. Och de bland denne Konungs tjänare, som väl känna sin Konungs obegränsade makt och stå i en nära förening med honom, de bäfva icke heller. Om än kropp och själ försmäkta, gå de dock framåt med frimodighet.

Jag läste nyligen något om Johan Huss, Luthers store föregångare. Han triumferade, under det han förbrändes å bålet, och han vittnade frimodigt om sin Frälsare, Herren Jesus Kristus. Han dog utan bäfvan. Han kände den väg, på hvilken Guds rike säkrast går framåt.

Vi minnas berättelsen om Gideon. Den är, synes det mig, en utmärkt illustration till de orden, att Guds rike ej kan bäfva. Herren mönstrade Gideons här, och så säger han: "Låt utropa för folket och säga: Om någon fruktar och är rädd, må han vända tillbaka hem." Icke mindre än 22,000 man af folket vände då tillbaka, fruktande och bäfvande; endast 10,000 stannade kvar.

Herren hade anledning, såsom vi veta, att ytterligare reducera äfven dessa 10,000, så att till sist återstodo endast 300 man. Nog kunde denna hand-

full stridsmän haft anledning att frukta, men de litade på Herren och på Gideon och vunno i Herrens kraft en lysande seger.

Det är godt att veta, att om än många stridsmän äro rädda och bäfvande, har Gud dock alltid en liten kärntrupp, som utan fruktan drager framåt.

Vi veta ej, hvar dessa modiga finnas. Somliga bo därborta i den undangömda skogen, somliga på andra obemärkta platser på jorden, andra hafva kanske en mer framskjuten ställning i samhället. Men alla ha de det gemensamt, att de fått mod genom sin store höfvitsman, Herren Jesus Kristus.

För missionens vänner är det en stor uppmuntran att veta, att den ringa numerär, som vi hafva i stridslinjen, icke hindrar, att stora segrar kunna vinnas.

Af berättelsen om Gideon förstå vi, huru det kan vara möjligt att genom en handfull missionärer, som oupphörligt ropa: "Kommen öfver och hjälpen oss", vinna segrar, som blifva större för hvar dag som går.

Det dröjde 70 år, innan den första millionen vanns på hednafältet. Nästa million inhöstades på halfva tiden, och nu räkna vi på vårt mänskliga sätt — Herren ser till hjärtat — att en million hednakristna läggas till församlingen på 10 år eller mindre.

Till sist vilja vi läsa några ord ur Uppenbarelsebokens 19:e kapitel. "Och jag hörde" — så säger siaren — "såsom en stark röst af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja! Frälsningen och äran och makten är vår Guds", och så längre fram i samma kapitel: "Halleluja, ty Herren Gud, den allsvåldige, har intagit riket." Detta är segerrop. De syfta på en tid, som skall komma, då den stora skökan — all falsk andlighet och religiositet — fått sin slutdom, då Babylon har fallit och Lammets bröllop skall hållas.

Siaren förnimmer med sin profetiska hörsel dessa röster liksom dånet af stora vatten. Och rösterna säga: *Halleluja.*

Här på jorden var det en gång en skara barn, som sjöngo Hosianna. Och de äldre rycktes med — en del af dem — af hänförelsen och sjöngo, äfven de, sitt Hosianna.

Vi torde i allmänhet icke komma längre i vårt jubel, än att vi blanda våra röster med deras, som ropa Hosianna. Men det kommer en tid, då det skall ljuda både i himmel och på jord ett fulltonigt *Halleluja.* — Det är Guds rikes stora triumf- och jubelrop. Den tid kommer, då Herren Gud skall intaga sin härlighets tron och regera, då Herren Jesus Kristus skall hafva alla sina fiender lagda sig till en fotapall. Då skall Guds frälsta skara kunna sjunga icke blott trons Hosianna utan äfven åskådningens stora *Halleluja.*

Det fröjdar våra hjärtan, det vidgar de andliga lungorna att söka redan nu upphöja detta jubelrop till konungarnas Konung och herrarnes Herre.

När vi tänka på profetiorna om Guds rikes stora framtid, må från allas våra hjärtan uppstiga ett fulltonigt *Halleluja!* Amen.

Gud har talat.*

II.

Gud kommer emellertid med *trons pröfning,* v. 3. Stundom pröfvar han oss med att gifva blott *litet* medel, stundom med omslag i folkets tänkesätt, ja, än på det ena, än på det andra sättet. Vi stå där och liksom fråga: "Lönar det att gå, att fortsätta?" Ja, Gud har talat. Han har gifvit oss tro, men han pröfvar också tron. Jag är viss om, att han mer än en gång pröfvat våra kära bröder i kommittéen och våra vänner här hemma, som bistått oss på alla möjliga sätt. Jag är säker om, att han pröfvar eder tro lika väl som vår. Han lät Israels barn gå i sex dagar omkring Jeriko blott en gång om dagen. Och när de så gjort, står det, att de gingo in i lägret och stannade i lägret öfver natten. Hvilken pröfning för tron att icke redan den första dagen få gå sju gånger omkring staden utan att dag efter dag på detta sätt behöfva vänta! Missionär Moffat i Afrika fick vänta tio år, innan han såg en enda själ frälst. Och må vi tänka på Morrison! Han fick hålla sig dold i ett uselt magasin i en utkant af Hongkong, gömd mellan packlårar, och där arbeta år efter år, till dess han fått Bibeln öfversatt till det kinesiska språket. Och hur fick han icke sedan vänta, innan han fick se en enda själ frälst! Sådant hör till trons pröfning.

Medan Israels barn tågade kring Jeriko, skulle deras präster blåsa i jubelbasuner, v. 4. Detta är något, vi behöfva påminna oss. Hvad förebilda dessa jubelbasuner? *Jesu Kristi evangelium.* Det finns ingen makt på jorden, som kan öppna tillstängda människohjärtan, som kan nedbryta otrons, hedendomens och satans välreparerade murar mer än evangelii jubelbasuner. Den vind, som blåser här hemma och där ute i Kina, låter annars så här: "Gif kineserna kunskap, bildning och allt det bästa, Västerlandet har att bjuda på, och vi skola se, att det blir en pånyttfödelse af." Men nej, det blir ingen pånyttfödelse af på denna väg. Det är icke alls länge sedan det byggdes ett stort myntverk i norra delen af provinsen Chilih. Det uppfördes af kinesiska ingenjörer, som fått sin utbildning i Europa. De voro fullkomligt vetenskapligt bildade. Men när myntverket stod färdigt, offrade de en gris, ett får och en höna. Åt hvem? Åt maskinguden. Deras kunskap, deras civilisation, deras bildning hade icke kunnat taga bort vidskepelsen ur deras hjärtan

* Utdrag ur ett missionsföredrag af missionär Rikard Andersson vid S. M. K:s årsmöte 1914 i K. F. U. M:s hörsal.

och ännu mindre omskapa dem. Våra hospital, våra sjukhus, våra skolor, våra opieasyler och K. F. U. M. i Kina äro blott verktyg, som behöfvas och måste finnas. Men hvad som först af allt behöfves i förening med dessa, det är *Jesu Kristi evangelium.* Jag träffade en kines, som under många år stått som lärare vid ett kristligt universitet i Kina, och frågade honom, om många af de unge män, som utbildats där, voro kristna. Han svarade: "De allra flesta gå nog ut som kristna, men så snart de fått en god ställning i lifvet, en betryggad framtid, en förmånlig plats, kasta de allt, hvad kristendom heter, öfver bord." Hvarför? Det har varit *för litet evangelium.* Deras hjärtan voro Jerikomurar, hvilkas portar voro tillstängda. En liknande fara hotar K. F. U. M. I Kina har K. F. U. M. haft en utomordentlig framgång. Men, har någon sagt, det är fara värdt, att det "kristna" får allt för litet rum. Vi behöfva bedja, kära vänner, att jubelbasunens ljud, evangelium, icke förminskas, icke måtte tystna. Med sorg i hjärtat säger jag: Det finns på jordens olika missionsfält i våra dagar missionärer, som blifvit smittade af vår tids rationalistiska åsikter, som förneka Jesu Kristi döds kraft, som förneka hans uppståndelse. O, må jubelbasunens ljud, evangelium, höras klart i Kina, Indien, Afrika, Japan, på Söderhafvets öar, ja, i hela världen!

Men vi hafva också att uppvisa *trons segrar,* v. 5, därför att Gud har talat. Och jag vill nu draga fram några lifsbilder från missionsfältet, som vittna om detta. När jag nyss hörde den föregående talaren omnämna de röda gränslinjerna på kartan, huru fröjdade det mig icke att tänka, att sådana finnas också på Kinas mörka karta. Och kan man tala om ett nytt Kina, så är det just på de platser, där evangelium har blifvit predikadt och fått omskapa hjärtan och sinnen. Det finns tillslutna, tillbommade hjärtan, som hafva liksom beslutit att aldrig öppna sina dörrar för Herren Jesus. Men äfven öfver sådana hjärtan kan han vinna seger. För icke längesedan hörde jag omtalas en kinesisk arrendator i provinsen An-huei, som kommit till tron på Jesus, och som blef mycket nitisk och verksam för Guds rike. Ja, han vann den ene efter den andre för Kristus. Men den man, hvars jord han arrenderade, och som var mycket rik, blef ytterligt vred och beslöt att besöka sin arrendator för att göra slut på hans nya idéer eller också skicka bort honom från egendomen. När han kom dit, hade arrendatorn samlat sina troende vänner för att tillsammans med dem i bön inför Gud afvakta, hvad som skulle komma. Och kineserna kunna bedja. Det är icke svårt att bland dem få ett bönemöte till stånd. Just som de höllo på att bedja, kom den mäktige mannen med sitt tillbommade hjärta in på mötet och fick genom Guds Andes ledning höra, hur brinnande det bads just för hans omvändelse. Jerikos murar i hans hjärta föllo, och dess portar öppnades. Mannen blef frälst. Ja, Gud kan öppna äfven sådana tillbommade hjärtan, som beslutat att i lif och död stå honom emot.

Vi hafva sett trons segrar äfven bland sådana, som fått lida mycket för sin tro. När vi reste hem, hade vi med oss en tjänare till Tientsin, en af de städer i norra Kina, som äro öppnade för utländsk handel. Denne unge man — han är omkring trettio år — kom till tron på Herren för fyra år sedan. Då var han en af våra Honanröfvare, en, som gick ut på landsvägarna och tog, hvad folk ägde, samt äfven sårade människor. Han kom till en af våra utstationer, fick där höra evangelium och blef gripen, ja, verkligen född på nytt. Men hans gamle far var icke med om denna omvändelse. Han tog en lång järnten, tjock som ett finger, och slog sonen hvar gång han varit med vid våra gudstjänster. Han hade satt sig i sinnet att, som han sade, piska djäfvulen ur sonen. Men sonen sade: "Far, det är Jesu kärlek, som har fyllt mitt hjärta, och hur skulle jag kunna annat än älska honom?" Hans far dref ut honom ur hemmet med hustru, barn och allt på gatan. Då kom han till vår missionsstation och frågade, om vi hade något arbete för honom. Jag hade just då bedt Gud om en kock för vår skola, och denne man hade förut arbetat i en matbutik flera år, så han var just en sådan tjänare, som vi behöfde. Vi togo honom i vår tjänst och voro mycket glada åt honom. Det visade sig på alla sätt, att han hade blifvit en ny människa. Han brukade säga: "Fast min gamle far är så vred på mig, och fast han jagat ut mig, vill jag genom Guds nåd visa, att evangelium har förvandlat mitt hjärta, och att jag nu mer än någonsin vill lyda honom." Se, i Kina betyder ingenting så mycket som föräldralydnad. Denne unge man har ännu icke lyckats få sin far riktigt öfver på Kristi sida, men hans hjärta har dock börjat smälta, och det är sonens ständiga bön, att han måtte bli vunnen. Någon har sagt om våra Honanröfvare, att de äro icke människor utan vilddjur, och det är sant. Men se, Gud kan omskapa äfven det vildaste och råaste hjärta. Han har talat.

Vi hafva äfven sett sådana af Gud omskapade, som kanske många och långa år sökt sanningen men sökt förgäfves. Vi hafva f. n. i Honan en man, som jag tror blef döpt vid det sista stormötet. Han blef omvänd för två år sedan, därigenom att en traktat föll i hans hand. Den hade till titel: "Den som söker, han finner." I slutet stod en uppmaning till den, som ville höra mer, att gå till närmaste missionsstation. Han började genast fråga, hvem han mötte på vägen, hvar den plats fanns, där man undervisade om Jesus. Länge frågade han förgäfves. Slutligen träffade han någon, som visste besked. Han begaf sig till den uppgifna staden. Anländ dit frågade han dem, som han mötte: "Hvar finns den sal, där de predika om Jesus?" Till sist träffade han en man, som förut själf tjänat mörkrets furste. Som kapten i armén hade han varit så djupt sjunken, att de, som nu se honom, bruka säga: "Om Gud kan frälsa en sådan man, kan han frälsa hvem som helst." Han är nu evangelist. Af honom fick denne sökare höra evangelium om Jesus och kom till tron. När jag sedan träffade honom, frågade jag: "Nå, hvad är det för skillnad nu, när ni tror på Jesus, och när ni förr trodde på Budda?" "Å", svarade han, "det är en himmelsvid skillnad. Förr

hade jag aldrig frid. Jag var hela dagen sjuk i mitt hjärta." Så gick han hem till sin by, och där har han fått med sig en hel liten skara, som nu tror på Gud. I världens ögon är han ganska enfaldig, ja, anses knappt för normal. Men Gud har talat till hans hjärta, och människor få säga om honom, hvad de vilja. Någon uttryckte en farhåga, att han icke skulle vara omvänd, och jag beslöt att sätta honom på prof. Bland annat gjorde jag honom några frågor. Mannen svarade: "Jag vet, hvad jag förr var, och hvad jag nu är. Om ni visste, hur jag tjänade satan, och hur Jesus nu har fyllt mitt hjärta!" Jag hade bevis nog. När han kom till vårt stormöte i Honanfu, hade han på ena sidan af sin papperslykta skrifvit de orden: "Jesu Kristi lärjunge", och på den andra: "ägande hopp". Och så kom han vandrande med sin lilla hjord. Förr hade han och de lefvat *utan hopp* och utan Gud i världen.

Jag tänker på en annan man, som för närvarande tjänstgör som kolportör. Han var från början en god och from man men främmande för Gud. Icke dess mindre kände han, att han var förlorad. Han kom regelbundet till våra möten flera söndagar efter hvarandra, innan vi uppmärksammade honom. Slutligen tyckte vi, att det var något så ärligt och öppet i hans ansikte och började tala vid honom. Han sade då, att han kände, att han i evangelium funnit något, som kunde tillfredsställa hans själ. Sedan han i två år mycket flitigt bevistat våra möten, frågade en af våra evangelister, om han icke skulle vilja bli döpt. I regel uppmana vi annars ingen till detta steg utan låta dem själfva framställa begäran härom. "Nej", svarade han, "jag är icke värdig". "Hvarför?" Han säger: "Jag har ännu icke vunnit min far." Och så gick ett helt år, utan att han ville tänka på dopet. Efter ännu ett år hade han verkligen vunnit sin gamle far, och då kom han med glädjestrålande ansikte och frågade: "Kan jag få bli döpt?" Ibland tar det lång tid inom församlingen att diskutera om de personer, som begärt dopet, skola antagas, men om denne man behöfdes ingen diskussion. Han hade visat sig vara en verklig Jesu Kristi lärjunge.

Det finns icke så få i Kina, som känna, att de trots all sin moralfilosofi äro utan hopp. När man läser Konfucii skrifter, kan man häpna öfver, hur underbar hans lära är. Men ett faktum är, att de som äro bärare af Konfucii sanningar, i allmänhet äro djupast nere i syndens dy.

Gud har talat. Han skall gifva seger. Han gifver seger. Under en resa i min hemtrakt helt nyligen kommo vi att samtala om en kallelse och ett arbete här hemma, och en min broder frågade mig, om jag icke ville stanna hemma, om jag finge välja. "Nej", blef mitt svar, "icke om jag finge det allra största gods, uppsatt med kor och hästar och allt, eller den allra bästa plats mig erbjuden. Jag skulle icke stanna hemma." "Hvarför?" *Gud har talat.* Och, såsom vi hörde för en stund sedan: "Om seger vinns, skola vi få lön." Och nu kunna vi med visshet säga: *Jesus Kristus skall segra.* Amen.

"Medan du beder, verkar Gud."

Har du varit med och bedt för den olyckliga Ma-ta-sao's familj, den af Dagny B. i vår tidning, nr 18, förlidet år omnämnda? Då kan det kanske intressera dig att höra litet mer om den.

En dag på sensommaren kommer Ma-ta-sao hit, tryckt och betungad. Sonhustrun var sjuk och behöfde litet medicin, hvilket hon också fick. Någon dag senare följdes Dagny och jag åt för att besöka den sjuka. Vi funno henne halfliggande uppe på kangen, svag och eländig i dysenteriplågor. Hennes ansiktsdrag, ehuru vackra, vittnade om ofrid och bitterhet.

För Ma-ta-sao själf tycktes "hela världen" vara på tok. Det var så besvärligt allting — själf gammal och trött — och så att se sonhustrun ligga där onyttig och bara till besvär! Bäst vore att hyra in henne hos andra, tills hon blefve frisk igen. Ja, sådan var stämningen i hemmet, och den gjorde en beklämd för en stund. Här behöfdes ljus, och vi måste sucka till Gud.

Under det Dagny på allt sätt försökte framhålla de ljusa sidorna i deras tillvaro och uppväcka tacksamhetskänslor, ljusnade småningom dragen, och innan vi skildes åt, uppsändes både bekännelse, bön och tack. O, hur tacksamma vi kände oss att ha kommit just den stunden! Vi kommo snart igen med mer medicin och litet lämplig föda.

Under de veckor, sjukdomen varade, fick Gud tala till hjärtana. Ma-ta-sao fick riktigt känna sin synd och allvarligt begråta den. Men ännu tycks hon inte ha fått varaktig frid. Kostar det kanske för mycket på att ödmjuka sig också inför människor och be den förorättade familjen om förlåtelse? Mannen i den familjen är kristen, men hustrun kan inte glömma utan är fortfarande hätsk mot de kristna. Ett är visst — Ma-ta-sao är inte tillfreds *utanför* Guds församling. Hon har på omvägar uttryckt sin önskan att åter få bli upptagen.

Sonhustrun började söka Gud och ropa till honom om hälsa. Hon tillfrisknade men var en lång tid mycket svag och orkade inte komma till bibelklasserna. Därför beslöt jag att tillsammans med bibelkvinnan regelbundet besöka henne och hjälpa henne med läsningen. Vi ha alltid blifvit hjärtligt välkomnade. Ofta har någon eller några utomstående kvinnor kommit med, och den lilla gruppen på kangen har haft mången god stund omkring de eviga tingen. Den unga kvinnan har mycket lätt att fatta och synes verkligt öppen för Gud — säger sig nu af allt hjärta förtrösta på Herren. Därom vittnar ock hennes bön. Sina fötter har hon löst och kommer nu frisk och glad tillsammans med mor och man till gudstjänsterna. Gläder sig som ett barn öfver sin *egen* nya sångbok.

Ma-ta-sao är ifrig att föra andra med sig. Hennes ständiga skyddsling är en annan Ma-ta-sao, som är blind och mycket fattig.

Så använde Gud sjukdom och nöd att drifva de vilsna närmare sig — och *du* fick vara med genom din bön. "Medan du beder, verkar Gud." Håll därför ut och bed, att det påbegynta, goda verket må bli fullbordadt! *Emy Ohrlander.*

Ett och annat från stormötena i Juicheng och Ishih.

Från den förstnämnda platsen berättar missionär *O. Carlén*, att Herrens Ande tycktes i rikt mått ha varit utgjuten öfver de infödda medhjälparna, så att de talade med stor kraft.

En af dem, diakonen Siu, yttrade bl. a.: "Vi hafva tillförene tillbedt och förtröstat på afgudarna, men ha aldrig fått mottaga, hvad vi väntat från dem. Herren åter sviker oss aldrig. Hvarför hafva somliga troende ej mod och kraft att stå upp för Jesus? Hvarför vinnes ej seger? Hvarför denna sorgliga erfarenhet? Det är för litet enskild bön och för litet bön gemensamt med Guds folk. Se på Jesus, hur han kämpade (Ebr. 5: 7)! Om han ej kämpat och vunnit, hade vi ej haft detta möte."

Vid det därpå följande bönemötet bad en af de senast tillkomna sökarna högt för första gången. Fast orden ej blefvo så väl lagda, kändes det, att hjärtat var med i bönen. När han slutade, sade han "Adam" i stället för "Amen". När ännu en annan bedit, och alla sade Amen, hördes han åter säga "Adam". Då fick han en påstötning af sin sidokamrat: "Det heter inte 'Adam' utan 'Amen'." Så nu minns han det nog.

På påskdagen talade en evangelist vid namn Seh-teh-tao öfver Lasari uppväckande. Han yttrade bl. a.: "Judarna kommo för att se Jesus och Lasarus. Så kommo ock många för att se, hurudana vi äro, som bekänna oss hafva uppstått med Kristus. För Lasari skull var det många, som trodde på Jesus. Må detsamma kunna sägas om oss!"

Samma dags e. m. fingo vi åhöra en riktigt kraftig predikan af Tsao (Domaren) öfver orden: "Tagen bort stenen!" Han talade om nio eller tio stenar, som vi behöfde rulla undan. En af dessa hindrande stenar hette kärlek till det jordiska. Den stenen hade han själf haft kvar tills blott ett par timmar förut. Då hade han fattat det beslutet att gifva Herren tionde.

På aftonen samlades de troende kring Herrens bord. Himmelen var nära, ty Jesus lät sin närvaro förnimmas. Påföljande dag skulle vi skiljas, men sent på kvällen kom en stor skara och bad att få stanna ännu en dag i och för bibelstudium. Nog kände jag mig trött, men neka kunde jag ej.

Missionär *Axel Hahne* skrifver från Ishih den 28 maj, 1914:

. . . Våra stormöten äro nu slut. En genomgående ny erfarenhet har varit den framstående del, de infödda bröderna, ja, äfven systrarna tagit i dessa möten, förvisso som ett svar på våra böner om välsignelse. Och det är en glädje, när Gud använder våra syskon här, särskildt när han drar fram de *små* gåfvorna och så på ett öfverväldigande sätt bevisar sin *nåds* makt.

Sista sammankomsten vid vårt stormöte här i Ishih blef ett riktigt Christian Endeavour-möte. Det var en ung man, icke predikant, som gärna ville vittna för sin Herre, och på kvällen efter det ordinarie mötets slut frågade de närvarande, om de voro trötta eller kunde sitta en stund till. Samma fråga hade förut ställts till mig, och jag hade tillrådt afslutning, ty själf var jag alldeles förbi af trötthet. Emellertid fick han ett annat svar af folket, hvarpå han gick fram och talade en stund om våra plikter såsom Jesu lärjungar mot våra medmänniskor. Därpå satte han sig som ordf. för att se till, hvad som kunde göras för att få de närvarande med i arbete för Gud. Och det blef ett lifligt tankeutbyte och rakt på sak gående diskussioner med varmhjärtade inlägg om vår plikt att *lefva* evangelium. Jag satt hela tiden i en vrå och hörde på. Hela min trötthet var försvunnen i glädjen öfver att nu se barnen börja på egen hand. Ingen brydde sig om att fråga, hvad missionären tänkte eller tyckte, liksom tydligen heller ingen ville sätta sig *öfver*, hvad han kunde tänka. Ja, det var en stund af evighetsallvar och evighetsvärde. Alla enades om att till en början hvarje söndag *bedja* för Herrens verk, att han ville leda hvar och en in i arbete för sig.

I går kväll kom en man och ville tala med mig. Jag känner honom väl. Han är en gudfruktig man, som lifnär sig och sin familj med gårdfarihandel. Nu hade han tyckt sig förstå det vara Guds vilja, att han skulle sluta med handeln och ägna sig åt evangelii tjänst. Därtill sade han sig vilja vänta direkt från Gud, hvad han behöfde, och icke taga någon särskild lön. Jag gladdes mycket, ty jag känner mannen och har för honom stort förtroende. Emellertid sade jag honom, att vi för vår del icke nu kunde anställa någon evangelist, men att om Herren ville använda honom, hade han förvisso åt honom både arbete och underhåll. Hvad han först och främst borde göra, var att noga pröfva sig själf, om det icke vore för att skaffa sig en tryggare och lugnare ställning, som han ville bli predikant, samt bedja Herren uppenbara sin vilja i saken. Jag ville hjärtligt bedja med honom om detta, och sedan skulle vi se tiden an. Jag tager äfven detta såsom tecken till att Herren har något i görningen. Det är "stegen i Bakaträdens toppar". Bäst det är, få vi nog sjunga segersång. O, om våra syskon därhemma riktigt ville blifva våra *förebedjare*! Detta är en så svår konst, att man måste gå igenom en ordentlig kurs i Herrens förbönsskola, detta, om jag så får kalla det, "högre läroverk", där redan *stafning* är förmer än den högsta lärdom annorstädes.

"Gud gifver växten."

Af *Anna Hahne.*

I.

Denna sanning har blifvit så stor för mig under våra byresor. Vi kunna blott så och plantera, men Gud måste gifva växten. Ack, huru vi längta att se hans stora makt uppenbarad i våra troende! Vi längta att hos dem se mer lif, mer kärlek och nit för Herrens sak. Dock ha vi ju haft mycken uppmuntran på våra resor. Till de närmaste byarna går

jag ibland till fots, men som jag är en dålig fotgängare, måste jag i allmänhet åka.

En dag besökte vi en by några km. härifrån. Vi kände en kvinna där, och under det vi försökte leta oss fram till henne, kom en man gående, som sade, att han skulle gå samma väg och ville visa oss, hvar den sökta kvinnan bodde. Vi fortsatte ett stycke, men när vi sågo oss om efter vår följeslagare, var han försvunnen. Vi fingo dock slutligen reda på kvinnan. Efter en stund kom en annan kvinna in med det mest sorgsna uttryck i sitt ansikte. Sedan hon satt sig ned, berättade hon, att hennes man, densamme som vi nyss träffat, hade, då han såg oss komma, gått hem för att intaga hennes plats — hon höll just på att ånga bröd. De hade nyss förlorat sin ende lille son, och han hoppades, att hon i sin stora sorg skulle få tröst, genom hvad hon fick höra af oss. Vi sade henne, att Herren Jesus ville bära alla hennes bördor, lindra och läka hennes hjärtesår samt frälsa och lyckliggöra henne för både tid och evighet. Hon lärde sig en bön, köpte en bok och syntes tröstad vid tanken på, att hon skulle kunna få återse sitt barn.

En annan by besökte vi för första gången för en liten tid sedan. Under en af våra söndagsgudstjänster kom en främmande kvinna in och satte sig på främsta bänken. Efter en stund reste hon sig med orden: "Jag förstår inte alls, hvad han säger." Vi följde efter henne och bjödo henne in på den inre gården i vårt kvinnliga gästrum. Där samtalade vi med henne en lång stund, och hon syntes så intresserad". Vill du ta emot oss, om vi komma till din by?" frågade jag. "Ja, visst vill jag det", svarade hon. Vi voro mycket glada öfver detta tillfälle att få komma in i en ny by. Den gamla gumman höll verkligen ord. Hon mottog oss ofantligt vänligt. Många kvinnor kommo, och vi fingo så ut den ädla säden.

Sedan besökte jag våra vänner i Tong-teo. Hustrun har varit missionens trogna tjänarinna i många år. Nu är hon gammal, och hennes man önskar, att hon skall vara hemma. Han är mycket ifrig att vittna om Gud, och så snart han har någon ledig stund, tar han sin lilla bokpåse på axeln och går ut. Vi hade möte hos dessa vänner på kvällen, och mycket folk kom in. Vi besökte äfven ett hem ej långt ifrån deras, där mannen och hustrun voro intresserade. Under det vi voro där, kom en man in med strålande ansikte, så glad öfver att se oss. Han hade genom vår vän loh blifvit intresserad för läran och för omkring 6 månader sedan bestämt sig för att följa Jesus. Hans hustru är dock mycket emot evangelium. Han ref ned afgudarna i hemmet, och hon klistrade upp nya. När hon till slut såg, att mannen menade allvar, tröttnade hon. Hon har sedan bränt upp mannens böcker, men han köper nya. Han går ofta ut med vår vän loh på marknader och aflägger vittnesbörd om hvad han själf funnit.

(Forts.)

Sådana hörer himmelriket till.

Av fru Botham, Shantung.

För våra små missionsvänner.

An-mei och hennes lille bror Teh-chen ha varit allas älsklingar, alltsedan de kommo till vår missionsstation. An-mei var tre år gammal, när hon först kom till oss. Och en sådan liten bråkstake hon var! Hon gjorde sig snart hemmastadd i mitt rum, och ingenting fick vara i fred för hennes fingrar. I skåp och lådor, i sykorgen, överallt skulle hon hälsa på. Ja, själva tavlorna på väggen skulle hon undersöka. Men allt förlät jag, ty hennes vänlighet och smekningar voro som en liten ersättning för vad jag mist, då jag fått lov att skicka mina egna små flickor till skolan.

Det var egentligen under gudstjänsttiderna, som An-mei var verkligen obeskedlig. Då kunde hon promenera ut och in, leka och tala högt trots alla tillsägelser att vara stilla. En dag, då hennes egen far, som är vår kinesiska medhjälpare, predikade, hade han lagt sin klocka på bordet. An-mei, som marscherade fram och tillbaka i rummet, nappade plötsligt till sig klockan och släppte den i golvet. Sedan har klockan aldrig gått.

Vi blevo efterhand riktigt oroliga för hennes uppförande. Hon gav ett dåligt exempel åt andra barn, och inga bannor tycktes hjälpa. Men en dag, då jag just var på väg till morgonbönen, kom An-mei springande och sade: "Min pappa har bett för mig, och nu skall jag bli snäll." Denna morgon visade hon sig ordhållig. Som en liten bildstod satt hon bredvid mig, och vid bönen föll hon vördnadsfullt på knä och förhöll sig alldeles stilla. När vi stego upp, viskade jag till henne: "Jesus gläder sig, när han ser små flickor uppföra sig på detta sätt." Härvid strålade hon av fröjd. Från denna dag höll hon i med att vara snäll, och efter varje bönestund, då hon varit med, brukade hon titta upp på mig liksom i väntan på ett berömmande ord. Någon gång kunde det ju hända, att hon glömde sig, men i det stora hela var hon alldeles förändrad, och numer är hon en ovanligt snäll liten flicka.

På årets sista söndag utdelades i söndagsskolan pris åt dem av barnen, som kunde läsa upp det gångna årets 52 minnesspråk. Bland de elva, som kunde det, var An-mei en, och hon fick som belöning en sångbok. Hennes far, som är mycket glad åt sin lilla flicka, gav henne också ett pris — ett Testamente, och nu kan man om söndagarna få se An-mei komma in i kapellet, mycket varsamt bärande sin egen sångbok och sitt Testamente. Ehuru hon ännu icke har fyllt sex år, kan hon läsa ganska bra. Hon känner redan igen över två tusen av de svåra kinesiska skrivtecknen och kan utantill många sånger.

* * *

Omkring ett par mil från vår station bodde en annan liten flicka, som mycket påminde oss om An-mei. Hon hade också ett runt, leende ansikte, stora livliga ögon och var så snabb att uppfatta allt. Men stackars lilla Ling-tsï hade inga kristna

föräldrar, som kunde föra henne fram till Jesus och lära henne bedja — ingen söndagsskola att gå i, där hon kunde få lära sig bibelspråk och vackra sånger. Hon hade hunnit bli elva år, innan hon första gången hörde om Jesus och hans kärlek. Men när hon äntligen fick höra härom, o, hur ivrigt hon lyssnade! Hon behövde bara en gång höra en biblisk berättelse för att ord för ord kunna återge den för andra. Förra vintern var jag tio dagar i den by, där Ling-tsï bodde, och under den tiden var det flera små flickor, bland dem hon, som dagligen kommo för att få undervisning av mig. De fingo lära sig många skrivtecken, många sånger och mycket ur bibeln. Och o, hur lilla Ling-tsï grät, när hon inte kunde utverka tillstånd av sin mamma att få följa med till vår station för att här gå i skola!

Sedan jag hade farit och ingen fanns, som kunde hålla möten för kvinnor, brukade hon och ett par andra små flickor ställa sig utanför fönstret för att lyssna vid de möten, som höllos för män. Men också denna glädje tog snart slut. Evangelisten måste nämligen lämna byn för att besöka andra platser. Då tog sig Ling-tsï för att på egen hand söka lära sig läsa, och så lärde hon andra små flickor, vad hon själv kunde.

* * *

Den kära lilla Ling-tsï finns ej mer här nere. Hon blev biten av en sjuk hund och dog kort därefter. Vi känna det som en stor sorg. Jag hade drömt om att hon skulle bli en så nyttig tjänarinna i Herrens tjänst. Men måhända såg den gode Herden, som förstår allt så mycket bättre än vi, att striderna här nere skulle ha blivit för svåra för hans lilla lamm, och därför flyttade han henne så snart till fårahuset däruppe, där hon är bärgad för evigt.

Nu är det för sent för oss att göra något mer för henne. Men, o, det är så många, många små flickor kvar i Kina, som ännu vandra i mörker! Viljen inte I, små vänner, hjälpa till, så att de få lära känna Jesus och vägen till himmelen? Viljen I inte bedja Gud, att han sänder arbetare och de penningar som behövas, så att kristna skolor må öppnas i otaliga byar, där ännu ingen skola finnes? Ja, viljen I icke bedja, att många av Kinas okunniga små flickor bli uppsökta av den gode Herden?

Tacksägelse- och böneämnen.

Missionär August Berg, som efter en i allo god och lyckosam resa i slutet af maj återkom till Yuncheng, meddelar därifrån midt under konferensen, att vid alla de dittills hållna stormötena hade 51 män och 35 kvinnor döpts. Rapporten för april upptog 18 män och 3 kvinnor. Således för alla stationerna i år 107 döpta. Medlemmarnas antal uppgår nu till öfver tusen.

Vidare meddelades, att broder *T. Sandberg* var något bättre och hoppades få tillbringa sommaren på Chikungshan.

Inbjudan till missionsstudiekurs.

Missionsstudiekurs kommer att äga rum å *Enköpings realskola den 5—12 aug. 1914.*

Denna kurs vill i första hand vara en hjälp för *ledare* och blifvande ledare af missionsstudiekretsar men hoppas kunna bli äfven många andra deltagare till verkligt gagn.

Sammanhängande bibelstudier hållas, berörande missionen. Missionshistoriens grunddrag behandlas i en särskild föredragsserie, hvarjämte anvisningar och praktisk öfning lämnas i kretsmetodens begagnande. Fristående föredag hållas, berörande nutidsläget på flera fält, mission och församlingslif, israelsmissionen, männens missionsrörelse, kvinnans insats i missionsarbetet m. fl. ämnen, hvarjämte betydelsefulla missionsfrågor diskuteras och missionsgudstjänster anordnas i stadens kyrka och öfriga predikolokaler.

Såsom talare får kursen påräkna prof. A. Kolmodin, dr. K. Fries, kyrkoherdarna A. Ihrmark och T. Lindhagen, pastorerna A. Karlgren, Hj. Stenberg och K. A. Modén, missionsdirektorerna G. Brundin och J. Lindgren, missionssekreterare W. Sjöholm, missionärerna S. M. Fredén, M. Fröberg, N. Högman, F. A. Wennborg och T. E. Liedén, redaktör J. Hurtig, godsägare J. Hedengren, fröken A. Gauffin m. fl.

Då kursen vill tjäna *alla* missionsorganisationerna i vårt land, hoppas den få röna kraftigt stöd ifrån dem alla.

Kursafgiften är satt till 10 kr. och berättigar äfven till kost och logi under kursen. Vid anmälningen inbetalas häraf 2 kr., det öfriga vid ankomsten. Anmälningar göras hos komminister *B. Lange* eller predikanten *Hj. Andersson, Enköping,* från hvilka fullständigt program erhålles. Anmälningstiden utgår den 30 juli. Kursdeltagare bör medhafva handdukar, lakan, ett par filtar och helst äfven kudde.

Missionsstudiekommittén, som härmed inbjuder till deltagande i den af densamma anordnade missionsstudiekursen, består af följande medlemmar: Missionsdirektor *J. Lindgren,* ordf., pastor *P. Sandegren,* sekret., missionsdirektor *G. Brundin,* kyrkoherde *T. Lindhagen,* fil. kand. *A. Andersson,* fröken *A. Bæckman,* missionföreståndare *Hj. Stenberg,* missionär *E. Folke* samt fil. kandidat *B. Nyström.*

Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken! Ps. 105: 1.

O, att vi genom böneumgänge med vår Gud lärde oss öfva visdom och frimodighet vid vittnandet om Herren, vår Gud! Altaret i Atén visar oss, att hos hvarje folk och hos hvarje enskild människa finnes ett verkligt behof af Gud. Må vi aldrig om någon tänka, att han är oåtkomlig för sanningen och på denna grund förhålla sanningen. Öfverallt finnes vatten nere i jorden, men ibland måste borret sänkas djupare än eljest för att påträffa det; så ock med gudsbehofvet i människohjärtat. *Fr. H.*

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 14. Årg. 19. 15 JULI 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Gud behöfver dig. — Kvinnans ställning i Kina — "Gud gifver växten", II. — Årskonferensen i Yuncheng 1914. — Brefafdelningen. — Andreas Söderborg †. — Ur Svenska Missionsförbundets årsberättelse för 1914. — Några drag ur en kineskvinnas lif. — Redovisningar.

Gud behöfver dig.

Guds innerliga kärlek brinner nu liksom på Golgata för hela mänsklighetens frälsning. Men underbart nog har han gjort sitt kärleksråd beroende af människor. Han behöfver i sin tjänst människor för att kunna förverkliga sin kärleksvilja. Detta se vi åter och åter. Om vi bedja för ett folk, t. ex. kongofolket, så inse vi, att Gud icke besvarar våra böner genom att låta det Nya testamentet, väl öfversatt på kongospråket, falla ned från himmelen. Nej, Gud kan besvara våra böner, endast om det finns män och kvinnor, som vilja lägga sig själfva såsom offer på hans altare, som äro villiga att gå ut till det ena eller andra folket för att ibland detta tjäna honom.

Jag besökte vid ett tillfälle East End i London och likaså de uslaste kvarteren i New York. Det var en fråga, som härvid lade sig tung på mitt hjärta — samma fråga f. ö., som Stadsmissionsarbetet i Berlin hvarje dag väcker till lif inom mig: "Hvarför hjälper icke Gud?" Det gifves blott *ett* svar på denna fråga. Paulus kallar Kristi församling för Kristi kropp. Kristus är hufvudet, vi äro lemmarna, och lemmarnas uppgift är att vara verktyg åt kroppen. Gud vill hjälpa men behöfver för att utföra sin afsikt i världen människor, som vilja vara hans verktyg. Den elektriska kraften skulle icke förmå att upplysa detta rum, om det icke funnes en tråd, genom hvilken den kunde löpa. En konung kan icke försvara sitt land, om han icke har en här. Kristus kan icke utföra sin afsikt att uppbygga Guds rike i världen, om han icke finner män och kvinnor, som äro villiga att låta sig brukas af honom. Att vara en kristen betyder icke endast, att jag låter Kristus tjäna mig, utan äfven att jag tjänar Kristus. Vi äro till i världen för att utföra Guds verk. Det är vårt adelsmärke, men häri ligger ock vårt ansvar. Gud vill, att människor genom hans barns renhet, trohet och osjälfviska utgifvande i tjänande kärlek skola få se något af hans rena, heliga kärlek. "I ären", säger han till sina lärjungar, "jordens salt, I ären världens ljus, I ären grenarna på vinträdet". Saltet skall motverka förruttnelsen, ljuset skall lysa, trädet skall bära frukt.

Låt mig tala helt personligt. Vi se inför oss hela den stora världen med dess haf af synd och orättfärdighet, skam, smuts och lidande, med dess oklara och dock så oändligt djupa längtan. Och där är Gud, den Gud, som har uppenbarat sig i Kristus, och där är Kristus, den lefvande, han, som älskar oss. Han förmår hjälpa, han vill hjälpa, men hjälpa genom människor. Han behöfver därför människor, som i kärlek anförtro sig åt honom och i trohet lyda honom. Vi behöfva komma till insikt om, att det vid vår omvändelse icke blott gäller vår egen själs frälsning utan Guds ära och människors frälsning, deras, med hvilka vi under vårt lif komma i beröring. I 2 Krön. 16: 9 står ett ord, som är djupt rannsakande. Det heter där enligt ordalydelsen: "Herrens ögon sväfva öfver hela jorden, för att han med hela sin kraft må bistå dem, som inför honom hafva odelade hjärtan." En konung kan under krig uträtta något stort endast ge-

nom sådana människor, som hafva för honom odelade hjärtan.

Vi befinna oss i en tid, som är ojämförligt viktigare än någon annan med afseende på dess betydelse för framtiden. Hvem är villig att med odeladt hjärta hängifva sig åt Herren Jesus och följa honom, att lefva för Guds ära och världens frälsning? Hvad vill du svara den Konung, som gjutit sitt hjärteblod för dig, när han kallar dig? Svaret borde vara blott ett: "Herre, jag är din. Gör mig till en människa, genom hvilken du kan utföra dina riksplaner, som kan blifva bärare af din härlighet och din eviga kärlek, att också genom mig ditt namn må helgas, ditt rike komma och din vilja ske." Amen.

Pastor *Le Seur.*

Kvinnans ställning i Kina.*

Konfucius, hvars ande intill de sista åren har behärskat lifvet och den moraliska uppfattningen i Kina, har yttrat: "Kvinnans uppgift ligger uttryckt i tre lydnadsförhållanden. Såsom ogift måste hon lyda sin fader, såsom gift sin man, såsom änka sin son."

I Kina är kvinnans verksamhetsområde starkt afgränsadt från mannens. Sedan urgamla tider ha gossar och flickor från 7 års ålder icke fått sitta på samma matta eller äta tillsammans. Och för en man skulle det anses ytterst förnedrande, om han äter tillsammans med sin hustru. Det har gått så långt, att en kvinna på inga villkor får hänga sina kläder på samma spik som en man.

Af så föga värde betraktas kvinnan i Kina, att om en fader tillfrågas, hur många barn han har, lämnar han alldeles flickorna ur räkningen. Och har han inga gossar alls, svarar han: "Bara en flicka" i en sådan ton, att den frågandes deltagande måste framkallas för detta beklagliga förhållande. Såsom betecknande för den kinesiska uppfattningen om umgänget mellan man och kvinna må följande anföras, som skrefs af en kines till hans vänner under en tids vistelse i Amerika: "Här kan man få se det vidunderliga, att mannen promenerar ute i sällskap med sin hustru midt på dagen utan att blygas. Och kan du tänka dig, att män och kvinnor hälsa på hvarandra genom att skaka hand? Det har jag själf sett mer än en gång."

Trots alla de ogynnsamma förhållanden, i hvilka den kinesiska kvinnan lefver, kan det någon gång hända, att hon stöter undan alla hinder i sin väg och tillkämpar sig första platsen icke blott inom den anspråkslösare familjekretsen utan t. o. m. i staten, såsom förhållandet var med den numer aflidna änkekejsarinnan, som utöfvade ett oerhördt stort inflytande.

Enligt lagen är månggifte icke tillåtet i Kina. I regel har mannen endast en laglig hustru. Hon intager den första rangen och får endast en gång i sitt lif bäras i brudstol. Men det är tillåtet att ha bihustrur i obegränsadt antal. Den allmänna opinionen utöfvar dock härvidlag en återhållande verkan. Dessa bihustrur stå fullkomligt rättslösa, och mannen äger, när han behagar, rättighet att skiljas ifrån dem.

Fotbindningen sammanhänger på det närmaste med kvinnans förnedrade ställning. Den motsvaras i Indien af "Zenanorna" och i de muhammedanska länderna af "harem". Outsägliga äro de kval, kvinnorna måste undergå, först då de i sin barndom tvingas att underkasta sig fotbindningens tortyr, sedan som äldre, då de måste underkasta sig de ytterligt oskickliga kinesiska läkarnas behandling — om mannen alls anser, att någon som helst behandling är nödvändig och icke hellre ser, att den lidande hustrun lämnas utan all omvårdnad.

Kristendomen har emellertid åvägabragt en underbar förändring i Kinas kvinnovärld.

Vid missionens 100-årskonferens i Shanghai afgafs af en miss Luella Miner en högst intressant redogörelse härför. Hon säger bl. a.: "När det 20:e århundradets historia blir skrifven, och historikern från hvarje land tager fram de händelser, som för detsamma varit mest epokgörande, kan han från detta tiotal af århundradet inom Kina icke framhålla något märkligare än kvinnans uppvaknande."

De sju år, som sedan nämnda konferens förflutit, hafva på det mest slående sätt gifvit bekräftelse åt detta uttalande. Ända till tiden för boxarerörelsen gällde i Kina såsom regel: "För kvinnan är okunnigheten hennes dygd." Nu åter vill regeringen, att flickorna lika väl som gossarna skola erhålla undervisning. Åtminstone teoretiskt gäller detta hela landet. Vid så väl denna angelägenhet i kvinnans uppfostran som vid genomförandet af två andra ytterst viktiga sociala reformer: förbud för fotbindning och utrotande af opiebruket hafva de kristna missionärerna utfört ett värdefullt och troget pionierarbete.

"Men", för att ånyo citera miss Miner, "detta gamla rike, som så länge blott stirrat på det förflutna, skådar nu hän mot en framtid, rik af möjligheter men också full af faror. Och förvisso är ingen väg så besatt af faror som den, på hvilken 'den nya kvinnan' i Kina söker sätta sina frigjorda fötter."

Huru stor andel Europas och Amerikas kvinnor genom sina missionsskolor hafva haft i skapandet af denna nya åsikt i Kina: vikten af kvinnans fostran, lär aldrig bli utrönt. Hvilken andel vi än haft i den kinesiska kvinnovärldens omdaning, ett ännu större problem är, huruvida våra krafter kunna mäta sig med de tillfällen, hvilka nu ligga öppna framför oss.

I kommitténs rapport angående Kvinnans arbete, afgifven vid konferensen i Shanghai 1907, omtalas

* Utdrag ur ett föredrag af dr *Karl Fries* under K. F. U. K:s världskonferens.

bl. a. följande framsteg: "Begäret att lära läsa och inhämta både västerländsk och kinesisk kunskap liksom att få veta, hvad som pågår i världen; utdöendet af gamla vidskepelser och fördomar; villigheten att underkasta sig västerländsk läkarebehandling; den större aktning och hänsyn, hvarmed män behandla sina hustrur och bröder sina systrar; den allt mer växande friheten för kvinnor att kunna göra bybesök och meddela undervisning; fotbindningens afskaffande bland icke-kristna lika väl som bland kristna; en senare åldersgräns för ingående af förlofning samt reformers införande i fråga om medelmän; härnadståg emot opiet; växande fosterlandskärlek." Denna utveckling är emellertid icke fri från farliga och löjeväckande missgrepp. "I den nutida kvinnans uppfostran", skrifver en korrespondent, "förefinnes en benägenhet att sammanblanda likställighet mellan de båda könen med identitet. Så t. ex efterapa flickorna i sin dräkt och sitt uppförande gossarna. "Ett annat exempel: En ung man i Peking erhöll från en ung kvinna, som ett eller två år studerat i en missions skola, ett friarebref. Tillfrågad, om han antog tillbudet, svarade han med glödande kinder: "Naturligtvis. Det är så roligt att få göra på samma sätt, som de göra i Amerika." — I betraktande af sådana förhållanden kunna vi mycket väl förstå ett uttalande vid den nationella missionskonferensen i Shanghai förlidet år, så lydande: "På grund af de missuppfattningar, som göra sig gällande beträffande kvinnans 'frihet och makt', synes det oss viktigt, på samma gång vi vilja uppmuntra 'det nya Kina' vid de många kloka reformer, som föreslagits, att intaga en konservativ hållning i fråga om kvinnans ställning och rättigheter och att kraftigt betona, det hemmets höjande är det äkta guldet i allt socialt arbete. Men alldenstund detta mål kan nås endast genom den enskildes nya födelse, verkad genom evangelii omskapande kraft, bör det förnämsta målet vid arbetet på alla sociala förbättringar vara att föra hvar och en i personlig beröring med Kristus."

Så tillåta vi oss också anföra ännu ett uttalande, som synes innebära ett särskildt budskap till den nu samlade konferensen: "Det gifves många tillfällen till ett arbete af ofvannämnda slag, som bäst kan utföras af Kristna Föreningen af Unga Kvinnor. Denna bör därför ha till mål icke blott att arbeta för de kinesiska kvinnornas höjande i socialt, fysiskt, intellektuellt och andligt syfte, utan äfven att i samråd med bestående missionsorganisationer verka bland ensamt stående unga kvinnor genom öppnande af inackorderingshem, anordnande af föreläsningar och andra kurser o. s. v.

Tänka vi så på, hur under det sista året kvinnor af alla klasser samlats i hundra- och tusental till evangelisationsmöten afsedda blott för kvinnor, något förut alldeles otänkbart, då måste vi säga: *Hvilka tillfällen att missionera!*

. . . Då vi äro samlade här, representanter för många olika folk, och jämföra kvinnans sorgliga lott utan Kristus med våra egna stora förmåner, hur borde vi icke då känna våra förpliktelser och vårt ansvar! Må vi påminna oss det apostoliska ord, som utvisar, i hvilken ande vi bäst skola kunna fylla vår uppgift i denna generation: "*Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna, ty alla ären I en i Kristus Jesus.*"

"Gud gifver växten."

Af *Anna Hahne.*

II.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Från denna by reste vi till Cheo-kia-chuang, där vi ha två troende familjer. Vi gingo först till Ku's. Där blefvo vi bjudna på middag. Under det denna lagades, passade jag på och talade med Ku om den ovänskap, som länge rådt mellan hans familj och den andra. Alla förmaningar ha hittills varit förgäfves. "Jag var glad", sade jag, "att se dig inne på mötet i Yuncheng.* Tala om för mig, hvad du fick för lärdom där." "Jag fick flera", svarade han. Därpå tystnade han, och det såg ut, som om han ej kunde fortsätta. Jag sade nu till honom: "En sak, som mycket bedröfvat oss, är, att ni, två familjer, här äro ovänner, något, som är till stor skada både för er själfva och för Guds sak." Han sade då: "Allt är nu bra, jag har ingenting emot honom mer; det vet Gud. När jag gick hem från Yuncheng och tänkte öfver, hvad jag hört, tänkte jag så här: 'Du har tre söner. Om dessa ständigt vore ovänner och ej talade till hvarandra, huru skulle du och deras mor känna det?' 'Vi skulle vara mycket bekymrade,' sade jag till mig själf. Därpå tänkte jag: 'Så förhåller det sig nog med Gud, då två af hans barn lefva i oenighet med hvarandra, men med Guds hjälp måste det bli slut på detta.'" Han hade gjort upp sin sak inför Gud, och jag förmanade honom nu att snarast möjligt göra upp den äfven med sin broder.

På e. m. gingo vi till den andra familjen. Ku följde med och visade vägen. När vi kommo dit, satt husfadern utanför sitt hus. Jag undrade mycket, hvad Ku tänkte göra, och suckade till Gud för dem. Ku följde med in i Liens hus. Efter en stunds samspråk sade jag till Lien: "Jag såg inte dig inne i Yuncheng." "Nej, jag var ej där, men min son var där." "Det var skada", sade jag. "Du hade kanske annars kunnat få några lärdomar. Det är så viktigt, att vi hålla oss nära intill Herren; annars komma vi snart på afvägar. Den oenighet, som råder mellan eder här", fortsatte jag, "är till stor skada för evangelium". Han såg förlägen ut men höll med om att så var. Nu tog Ku till ordet. "Det är jag, som är skulden till allt med mitt högmod och min ondska. Min synd är större än hans." Liens hustru sade nu: "Det beror icke på en, att två träta. Vi ha också skuld", och så började hon gråta. Då alla nu syntes så mjuka, frågade jag: "Om ni alla tre äro villiga att göra upp er sak inför Gud, skola vi inte då bedja?" "Jo", sade de alla tre. Ku bad först och

* Det var en mr Sie, som höll väckelsemöten i Yuncheng en veckas tid, och flera af våra troende blefvo då välsignade.

bekände sin synd, därpå Lien, som var så rörd, att han ej fick fram många ord. Hans hustru bad: "Käre Jesus, förlåt oss och gör det så bra igen, som om det aldrig hade varit något ondt oss emellan!" Då vi stigit upp, frågade jag: "Är nu allt godt igen?" De försäkrade alla tre, att så var. Efter en stunds samspråk lämnade vi våra vänner, ty vi skulle hem till Ishih öfver natten.

Nästa dag var lördag. Då reste vi åter ut för att besöka några byar i trakten väster om Ishih. Vi hade tänkt tillbringa söndagen i I-tang, där flera troende finnas. På vägen dit passerade vi en mindre by, och när folket där fick se oss, kände en kvinna igen oss. Vi hade en gång i fjol rest igenom den byn och stannat en stund, och därvid hade denna kvinna fått lära sig bedja. Hon kom nu och frågade: "Hvar är Jesus? Jag har nu bedit till honom, ända sedan ni reste härigenom i fjol. Men jag har varit ledsen, att jag ej vetat, åt hvilket håll jag skulle vända mig." En annan ung kvinna ropade: "Vänta, medan jag springer efter min farmor! Hon lärde sig också bedja i fjol men har visst glömt något." Nu var vagnen omringad af folk, och alla ville köpa böcker. Vi hade utan att märka det stannat utanför en bröllopsgård. Gästerna sutto till bords, men när de hörde, att vi voro utanför, lämnade de sin mat och kommo ut, t. o. m. brudtärnorna i sina fina dräkter och diadem. Ja, brudgummen själf kom till vagnen och köpte sig ett Joh. evangelium. De bjödo på te och voro så vänliga. På en liten stund sålde vi bibeldelar och traktater för 186 kash. En liten rar gosse, som hörde bibelkvinnan säga, att det var frälsningens böcker, vi sålde, och att i dem kunde de få veta vägen till frälsning genom Jesus, blef så ifrig att få en bok. Sedan han köpt den, ropade han högt: "Frälsningens bok, — frälsningens bok!" Så sprang han hit och dit och ropade, och allt mer folk kom tillsammans och ville köpa. Efter en stund kom han åter och ville, att vi skulle fara till hans hem och tala om för hans anhöriga om Jesus. De ville också ha böcker. Så sprang han i förväg för att kalla ut de sina, under det han ropade till folket: "Låt dem ej köra förbi, ty de ha frälsningens böcker!" När vi kommo fram, väntades vi af en hel skara. Vi stannade en stund utanför detta hus och sökte för våra åhörare peka på Jesus, och den lille gossen såg helt lycklig ut.

Följande morgon reste vi mycket tidigt till I-tang, där vännerna just började samlas. Det ord, vi här stannade för, var Mark. 16: 3: "Hvem skall åt oss vältra bort stenen"? "När de sågo upp, sågo de stenen vara bortvältrad." Herren var nära, välsignade och värmde våra hjärtan. Efter mötet hade vi ett mycket godt bönemöte, hvari alla deltogo.

På e. m. besökte vi en af de troende kvinnorna, Kia, som är mycket varm för Herren. Hos henne mötte vi en hennes släkting, en kvinna, som för någon tid sedan börjat vända sig till Gud. Denna kvinna sade: "Ni ha större kraft att bedja än vi. Ni måste bedja för min brors söner, att de må fullgöra sina plikter mot sin gamle far. Han går här så böjd och bär vattenämbaren." Vår syster Kia ick, då hon först började följa Jesus, lida mycket både från sin man och sina styfsöner. De kommo själfva gång på gång och kallade ut henne från mötena. På senare tiden har dock mannen blifvit vänligt stämd och är nu i hemlighet en Jesu lärjunge. Sedan vi haft vårt bönemöte och särskildt bedt för de nämnda sönerna, träffade jag Kias man. Han kom så vänligt leende emot oss, och jag uppmanade honom att komma med på kvällsmötet och ej vara rädd att bekänna Jesus. "Det är", sade jag, "en stor ära att få vara Guds barn". Han lofvade att komma. Vid kvällsmötet voro många församlade och ibland dem Kias man. Vi hade ett dyrbart möte, som räckte till närmare 10 på kvällen.

På måndagen besökte vi tre byar, som lågo ett litet stycke från hvarandra. I den första ha vi en f. d. skolflicka, som blifvit bortgift i ett hedniskt hem. Hennes svärföräldrar mottogo oss vänligt, bjödo på te och persimoner. Stora skaror af folk samlades här. Må det dyrbara ordet få bära evighetsfrukt i deras hjärtan! Äfven här hade vi en hop pojkar omkring oss, som alla ville ha böcker. En man kom mycket ifrigt och bad att få veta, hvarför Jesus skulle spikas fast vid korset, han, som ej hade någon synd. Vi talade om för honom människans fall, och att det var för våra synder, som Jesus fastnaglats vid korset. "Nu förstår jag", sade han, "jag har hört en gång förut, men då fick jag ej reda på allt".

Därpå besökte vi de två andra byarna, där folket äfven lyssnade mycket uppmärksamt. Här sålde vi nästan slut på våra böcker, ty på båda platserna fanns det skolpojkar, och när en köpte, ville alla ha. När vi kommo tillbaka till I-tang, mötte de troende oss med sina böcker under armen, färdiga för kvällsmötet. Jag var alldeles uttröttad, men Suen talade, och vi hade det mycket godt. Efter mötet sade kvinnan Kia: "Jag skall be att få aflägga ett vittnesbörd. I kväll har människofruktans täckelse fallit från min mans ansikte. Då vi skulle gå till mötet, var det en hop folk utanför vårt hus, och de frågade honom: 'Hvart skall du gå?' 'Jag skall gå till gudstjänsten', svarade han med hög röst. Så nu", tillade hon, "vet hela byn, att han vill omvända sig. Så måste jag äfven frambära tackoffer till Gud, som hört våra böner för våra två söner. I dag på morgonen ha vi fått bref från dem, att vi ej behöfva sälja någon jord, ty nu ha de fått platser och skola sända oss pengar." Hennes hjärta riktigt flödade öfver i tack och lof till Gud. Suen sade om denna kvinna: "Fru Kia verkligen hjälper oss, ty om vi känna oss tröga och ej vilja ha något möte, så kommer hon med sina böcker och ropar så gladt: 'Nu är det ju gudstjänst!' och så är det nästan hvarje gång, då vi äro frestade att slappna af."

På tisdagen reste vi till Chi-chia-ching, samma by, som jag skref om i fjol, och där då sådana massor af folk samlades. Denna gång var det raka motsatsen, ty det var marknad i närgränsande by, och de flesta hade gått dit. Vi voro tacksamma för denna stillhet, ty vi fingo tillfälle att undervisa de två kära kvinnor, som vi ha på denna plats. Vår vän Ki-ta-sao sätter ej sitt ljus under skäppan. Om söndagarna, då hon ej går till Lin-

Tsin, beläget 7 km. från hennes hem, tar hon sitt lilla bokpaket och går ut bland byns kvinnor, som på e. m. sitta utanför sina hus med sina handarbeten. En eftermiddag hade hon träffat på en kvinna, hvilkens hjärta längtade efter sanningen. Nu fick Ki-ta-sao ett par böcker af oss, ty den sändning, hon förut fått, var slut. Hon ville nu ofördröjligen uppsöka denna kvinna och undervisa henne om lifvets väg. Vi fingo också en liten uppmuntran. Det ord, som utsåddes här förra året, håller nu på att bära frukt. En familj, man och hustru, äro mycket intresserade och bedja hvarje dag till Jesus. Kvinnan har läst en af våra böcker. Den gamla 80-åriga gumman, om hvilken jag skref i fjol, och som var så angelägen att lära sig bedja, har, som vi tro, fått gå hem till Gud. Ända in i det sista lär hon ha hållit sig till Jesus. "Hvar och en, som åkallar Herrens namn, skall varda frälst."

Härifrån besökte vi flera andra byar, men därom hinner jag ej nu berätta. Inalles besökte vi 16 byar och sålde för 700 kash böcker. Vänner, bistån oss i detta arbete med edra förböner!

Årskonferensen i Yuncheng 1914.

"Jag har kommit att de må hafva lif och hafva öfver nog."
(Joh. 10: 10).

Vår konferens hölls de första dagarne i juni, och vår samling från de skilda stationerna var liksom en vandring upp till bergen, hvarifrån vi fingo vidare utsikter öfver Herrens underbara råd till människors frälsning, där vi blefvo innerligare förenade i tro, i bön och bemödanden att fullborda verket, och där vi såsom ett i Herren drogos närmare honom.

De flesta af syskonen voro närvarande, och vi sända nu alla denna hälsning till våra kära vänner hemma. Deltagarna i konferensen voro: från Shansi, Aug. och Augusta Berg, Ester Berg, Teodor och Sekine Sandberg, Fredrika Hallin, Verner och Gertrud Wester, David Landin, Axel och Anna Hahne, Agnes Forssberg, Maria Björklund, Henrik Tjäder, Oscar och Gerda Carlén, Frida Prytz, Maria Nylin, Svea Wibell; från Shensi: Nils och Olga Svensson, Hugo och Maria Linder, Ingeborg Ackzell, Robert och Dagny Bergling, E. Ohrlander; från Honan: Malte och Ida Ringberg, Gustaf Adolf och Mina Stålhammar.

På morgonen hvarje dag samlades vi till bönemöte, och på förmiddagen hölls uppbyggelsemöte. Broder August Berg inledde konferensen med Es. 35, hvarur han hämtade ämnet: "Hvad Gud har beredt åt sitt folk." Öknen skall blomstra. Varen faste, frukten icke. Han kommer själf för att hjälpa eder. En skördetid återstår, då arbetarna skola komma med sina kärfvar.

På tisdag morgon prisade Hugo Linder Herren Jesus i en skön lofsång. Axel Hahne talade på onsdagen om huru Guds kraft fullbordas i svaghet. Broder Carlén hade på torsdagen många härliga ord att säga om huru Jesus kommit att vi må hafva lif och hafva öfver nog. Vi äro Herrens gäster, och han bjuder oss på många härliga ting samt bereder rum för oss. Broder Bergling ledde nattvardsmötet samt talade öfver ämnet: "Drag dina skor af dina fötter, ty rummet där du står är heligt." Han önskade se den stora synen af den låga, som brinner utan att förtära. Men där är helig mark.

Förhandlingarne öfver de för konferensen framlagda frågorna upptogo tiden från kl. 11 f. m. till kvällen hvarje dag. Det mest omfattande ämnet var ordnandet af skolorna. Skolkommittén hade utarbetat ett omfattande förslag, som konferensen med tacksamhet begrundade.

Herren beredde oss särskilda glädjeämnen under konferensdagarne. Dels hörde Herren allas vår bön för broder Teodor Sandberg, så att han blef märkbart bättre och kunde deltaga hela veckan i möten och diskussioner samt slutade med att bekänna, att han ej kände någonting alls af sitt onda, endast krafterna voro litet svaga. Det är ju underbart. Kort förut hade han legat nio dagar och varit mycket dålig. Vidare kom det bref från Sverige, att broder Andrew Ericsson höll på att packa och ämnade vara i Ishih till hösten, samt att broder Högman hade lämnat sjukhuset. Vi prisade Herren och fattade mod. Jag bör äfven nämna om Berglings underbara räddning på resan till konferensen. I det värdshus, där de tillbragte den sista natten, hade loftet med anledning af den rikliga skörden blifvit fyllt ända upp till takåsen. Följden häraf blef, att midt i natten brusto bjälkarne, och hela huset störtade samman. Robert, Dagny och deras två små gossar samt fröken Emy Ohrlander begrofvos under stockar och murbruk men kröpo fram därutur utan att knappast hafva fått ens några skråmor. Det var ju ett Guds under.

Ja, vi må väl prisa Herren för hans stora godhet och frälsning. Mörka djup hafva lurat vid vägen, men Herren har bevarat oss (Ps. 103: 1—5).

Mottagen nu allas våra hjärtliga fridshälsningar genom tillgifne

Gustaf Adolf Stålhammar.

Brefafdelningen

Hancheng den 26 maj 1914.

Missionär *J. Olsson* skrifver:

Frid!

Den 2 maj hemkommo vi från vårt besök i Sianfu, där vi så rikt fingo erfara Herrens godhet. Omedelbart efter vår hemkomst togo vi del i dopklasserna, som just då begynt. Om vårt stormöte i Hoyang vet jag, att broder Robert skrifvit (se n:r 12). Jag skall i stället nu skildra något från vår Hancheng-konferens. Fredagen den 15 lämnade

syster Anna Eriksson, som kallats till Hoyang för att bistå vid Dagnys sjukdom, och jag Hoyang med Hancheng som mål. På kvällen just i mörkningen voro vi framme. Enär ej sökarne anländt i tillräckligt antal, så använde vi lördagen för förberedelse, och på måndagen började vi de regelbundna klasserna med dopkandidaterna. Jag själf hade kvinnorna på morgonen samt männen på för- och eftermiddag. Det var mycket intressant och lärorikt detta stormöte för mig, ty genom syster Dagnys svaghet kunde broder Robert ej resa, och för första gången fick jag ensam ordna och bära ansvaret för dopklass och stormöte. D. v. s. hvad som rörde kvinnorna som ett helt bar ju syster Anna Eriksson på sitt hjärta. Som sagdt, vi hade goda klasser hela veckan, och allt flera deltagare kommo, som dagarna gingo. Tyvärr är det ej lätt att få dem samlade från början. På lördag f. m. hade vi pröfning af kandidaterna, först offentligt och sedan i församlingsråd. Resultatet blef, att 10 män och 4 kvinnor ansågos mogna för dopet. På e. m. hade vi dop och strax efter välkomstmöte, som diakonen Kao ledde. På kvällen vittnesbördsmöte och på söndag morgonbön i kapellet kl. 7. Kl. 10 bibelklass, då jag öfversiktligt genomgick Efeserbrefvet. Kl. 11 predikade äldste Chi och diakonen Kao. Det var så kärt att höra dem båda. Särskildt var det roligt höra, med hvilken reda och andlig blick Kao framställde de bibliska sanningarna. Han behöfver mycken förbön, ty om Gud riktigt finge tag om hans hjärta och han blefve villig till hvarje offer, finnes nog ingen inom vårt distrikt, som tillnärmelsevis kunde blifva oss och församlingen till så stor praktisk och andlig hjälp som han. På e. m. kl. 3 hade vi sångmöte, kl. 4 samtalsmöte öfver texten i Matt. 24: 37—42. Sanningen om Herrens tillkommelse tycks ha blifvit så lefvande för flera af våra ledare, att det är en sann fröjd att höra dem. Mycken praktisk hjälp i ämnet skola de säkert få genom en bok, som jag nyligen gifvit hvarje ledare. De skola ej endast *läsa* den, utan de ha förbundit sig att låta mig examinera dem i höst. Så hoppas jag framdeles få pröfva dem i hvarje ämne, vi lägga för dem, för att veta, hvar man ha dem.

På kvällen kl. 7 nattvardsmöte. Vi hade då en stilla stund med Herren, och samlade vi våra tankar kring ordet i 1 Petr. 1: 11: "Kristi lidande och härligheten därefter". Måndag morgon kl. 7 afskedsmöte, då flera hade tillfälle att gifva några afskedsord med ledning af något bibelställe. Kl. 10 f. m. samlades vi till det sista men icke minst viktiga mötet — församlingsmötet. Vi behandlade en hel del frågor af intresse och betydelse, bl. a. skolfrågan i samband med ett förslag af äldste Chi, att alla nu skola hjälpas åt att samla medel att reparera för i Hsi üen och på så sätt bereda tillfälle för effektivare tjänst både för predikan och skolan. Chi har nämligen startat en skola i sin hemby Hsi üen. Vidare dryftade vi frågan om huru vi bäst skulle kunna hjälpa våra sökare under förberedelsetiden, o. s. v.

Redan på måndag e. m. fick jag lof att hålla examen och afsluta skolan, ty föräldrarna voro så ifriga att få barnen hem. Tyvärr ha vi ej haft så många gossar under den gångna terminen — 15 inalles. Men vi hoppas, att dessa undfått förblifvande nytta och välsignelse af den termin, som gått.

Senare delen af juli månad ha vi bestämt för en större bibelkurs i Sin ho. Alla de närliggande stationerna skola då deltaga. Genom att på sådant sätt komma midt ibland dem kunna vi säkert få med många, som ej annars kunde komma. Måtte Herren bereda hvarje hjärta och komma med makt ibland oss.

I morgon vänder jag, v. Gud, åter till Hoyang. Jag hörde från Hoyang i dag, att Dagny är helt återställd nu, och att de alla ämna sig till konferensen.

Jag vet, att min hustru förenar sig med mig i de innerligaste hälsningar till Eder alla. Vår lille Sten är så frisk och duktig. Herren har varit så god!

Andreas Söderborg †.

Åter har Herren hemkallat ett af S. M. K:s ombud, f. d. folkskollären och organisten i Stora Mellösa, *Andreas Söderborg*. Vid flera af de sista årsmötena ha vi haft glädjen se denne broder ibland oss, och med tacksamhet minnas vi de goda inlägg, han gjorde i olika frågor, vittnande om en djup kristlig erfarenhet.

Herr Söderborg, som i 30 år haft sin verksamhet i St. Mellösa, afflyttade, då han nedlade lärarebefattningen, till Örebro. Han var vid sin död omkring 70 år gammal. Frid öfver hans minne!

Ur Svenska Missionsförbundets årsberättelse för 1914

meddela vi följande om den *yttre missionen:*

I *Kongo* har missionsarbetet bedrifvits på 9 hufvudstationer och 164 utstationer af 58 missionärer och 119 infödda medhjälpare. Församlingsmedlemmarnas antal var 1,999. Skolornas antal har varit 186 med 5,401 skolbarn. Det allmänna tillståndet under det gångna året har kännetecknats af rätt stor tillslutning af nya medlemmar till församlingen och ett ganska allmänt uppvaknande, i det att icke få affällingar återkommit och upptagits i församlingens gemenskap.

Missionen i *Central-Kina* har fortgått på 7 stationer. Missionärernas antal var 45 och de infödda medarbetarnas 96. Församlingsmedlemmarna utgjorde 1,381. Skolarbetet har bedrifvits i 41 skolor med 1,490 elever.

Trots all oro och alla rykten om uppror har arbetet fortgått tämligen ostördt i yttre afseende. Några skaror ha ej ingått i församlingen, men åtskilliga ha dock kommit med.

I *Ost-Turkestan* har missionen 4 stationer. Missionärernas antal är 24 och de infödda medhjälparnas 5. Församlingsmedlemmarna äro 14. Skolarbete har bedrifvits i 3 skolor med 93 skolbarn. På detta fält intager läkareversamhet ett framstående rum. Den oro, som under förra året rådde flerstädes i Kina, har äfven förmärkts här och utöfvat menligt inflytande på verksamheten.

I *Kaukasien* ha 3 missionärer och 2 infödde medarbetare verkat bland landets 10 millioner invånare, uppdelade i 100 olika folk och stammar.

Missionen i *Petersburg* och *Ingermanland* har fortgått bland ryssar, finnar och svensk-talande. Missionärerna ha varit 4 och de infödda medarbetarna 3.

I *Sunderland* och *Seaham Harbour* har sjömansmission bedrifvits af 4 missionsarbetare.

Välsigne Herren sitt utsäde på hvarje plats!

Några drag ur en kineskvinnas lif.

(Meddelade af henne själf).

"Jag har icke alltid bott i denna provins (Shansi). I mitt barndomshem i Honan bodde jag tillsammans med en äldre bror och syster hos far och mor. Min far hade ett litet jordbruk. Vid 12 års ålder träffades jag af min första stora sorg. Mina föräldrar sålde mig till en man från Shansi, och jag måste följa honom och lämna föräldrar, syskon, hem och allt, som var mig kärt. O, hvad jag grät! Mor grät också. Jag kom till Shansi till min blifvande mans morbror i Yuncheng. I det nya hemmet behandlades jag väl. När jag var 14 år, satte de upp mitt hår. Så blef jag gift och kom till min mans hem. Min man var snäll mot mig, och jag hade ingen svärmor att vara rädd för, så att mina dagar förflöto lugnt och stilla. Under många år bodde vi i samma gård. Jag födde 13 barn, hvilka nu alla äro döda. Min man och alla hans släktingar äro också döda. En af mina döttrar, som var gift och hade en liten gosse, lefde längre än de öfriga, men ack, äfven han lämnade mig! Min man dog någon tid därefter. Min lille dotterson fick också snart sluta sitt lif, och sist af alla dog också min dotters man. Nu stod jag alldeles ensam i världen.

Medan min man lefde, hade vi det ganska bra i ekonomiskt afseende. Vi hade intecknat en gård och hade allt hvad vi behöfde af möbler och husgeråd. Sedan jag blef ensam, och då jag ej kunde förtjäna något, måste jag sälja än det ena, än det andra af vårt husgeråd. Den intecknade gården började förfalla. Jag hade ej råd att reparera och ville därför lämna huset och hyra en mindre lägenhet. Men ägaren ville ej lösa in huset, och där blef jag sittande och måste se, huru husets väggar och tak skadades af regn och storm utan att kunna afhjälpa bristerna.

Vid denna tid började jag tänka på den nya läran, som predikades i vår stad i kapellet vid Fu hang (Vattengatan). En af mina grannar brukade gå dit, och hon berättade ofta för mig, hvad hon hört. Slutligen tyckte jag, att jag kunde också gå och höra denna underliga lära om en enda Gud och om Jesus Kristus, som kommit i världen att frälsa syndare. Det var så godt att sitta och höra, men jag var mycket bekymrad öfver att jag alls icke kunde komma ihåg, hvad jag hörde. Hur skulle jag kunna lära mig något, då mitt minne var så dåligt? — Men hur det var, lärde jag ändå småningom det som var bestämdt för nybörjare. Sedan fortsatte jag, tack vare deras tålamod, som hjälpte mig, att lära mig ett par sånger samt katekesen, och så blef jag intagen i församlingen. Sedan fick jag också mitt hus öfvertaget af en annan person, så att jag slapp det bekymret."

* * *

Detta är i korthet gamla fru Gå's historia. Men den är icke slut än. Hon är nu 76 år gammal och bor på missionsstationen i ett litet rum på kvinnornas gård. Hon har mycket svårt att gå — förflyttar sig med tillhjälp af krycka och en hög pall — men vill aldrig försumma gudstjänsten, fastän armen och handen, som hon stöder mot pallen, värka riktigt hårdt.

För några år sedan beslöt församlingen att gifva henne 600 kash (något mer än 1 kr.) i månaden till hennes underhåll. Det har sagts mig, att hon förlidet år hvarje söndag brukade lägga 10 kash i kollekten. Hon är Yungcheng-församlingens första understödstagande medlem.

Fredrika Hallin.

Om hednamissionen uttalade sig i början af det 19:de århundradet ledaren för ostindiska handelskompaniet på följande sätt:

"Utsändandet af missionärer till våra indiska besittningar är det dåraktigaste, dyraste och ovisaste företag, som någonsin planerats af en halfnoskig entusiast."

Vid slutet af samma århundrade yttrade generalguvernören öfver Bengalen:

"Enligt min mening hafva de kristna missionärerna gjort Indiens folk mer varaktigt godt än alla andra sträfvanden sammanlagda."

Redovisning.

Till Missionshemmet influtna gåfvor in natura under 2:a kvartalet 1914.

Från vänner i Björkö: ägg. Från F. M., Glemmingebro: ägg. Från A. L., Sthlm: ägg, grädde, 1 par skrifbordsstakar, 2 st. saltkar, 1 sykorg, 1 vedkorg, 2 syltkrukor. Från E. W., Sköfde: té.

Med varmt tack för hvarje kärlekens gåfva!

Inez Bölling.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under juni månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
774.	M. K.	5: —
775.	A. D., Kristdala, till Anna Erikssons underhåll	5: —
776.	De ungas förbund i Åshammar och Hagmuren	50: —
780.	Kinavänner i Umeå gm J. N.	17: —
781.	Kollekt vid ungdomsmöte i Hassle gm S. A.	15: —
782.	Kollekt i Mariestad gm A. H.	12: 80
783.	Ps. 149: 6	500: —
785.	Stensö arbetsförening	190: —
786.	Bråbygdens jungfruförening	80: —
787.	E. L., till Barnens Hem	10: —
788.	»Barnens missionsafton» gm M. N., Västerhiske	20: —
789.	J. M. L., till M. Ringbergs underh.	20: —
791.	»Ett litet tackoffer»	10: —
793.	W., Gransbo	2: —
794.	S. J., Örebro, till barnens sommarvistelse	100: —
796.	Undersåkers mfg	50: —
797.	»Onämnd» gm K. G. K., Sundsvall	25: —
798.	L. M. F., gm S. R., Gtbg	1,200: —
799.	Kollekt vid söndagsskolfest i Dufbo 7/6	6: 30
800.	F. G. D, Götene, »Ett tackoffer på Herrens altare»	20: —
802.	Ur elevernas vid Sv. Bibelinstitutet missionssparbössa	10: —
803.	»Kinavän» gm J. R.	1: —
805.	»Tackoffer»	100. —
808.	Kollekt vid missionsmöte i Kjestad 7/6	44: —
809.	»I Jesu namn»	5: —
810.	Auktions- och Sparb.-medel från Mora gm M. S.	97: 60
813.	J. J., Uppsala	10: —
814.	L. M. F., till Maria Nylins underhåll	300: —
815.	Sv. Lärares mfg till D. Landins underh.	600: —
816.	K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till Andr. Ericssons underhåll	170: —
817.	»Till Kinas hedningar» af »Onämnd» gm A. B., Skellefteå	40: —
818.	A. B. gm A. B., Skellefteå	10: —
819.	»Onämnd» gm J. W., Ödeshög	15: —
823.	Efter aflidne A. P. A. gm H. H., Böne	25: —
824.	H. H., Böne	10: —
825.	L. E., Sthlm	10: —
828.	E. och J. R., till R. Anderssons underhåll	600: —
829.	Från en syfören. i Hackvad gm A. N.	70: —
830.	Kollekt i Kinne Vedum gm F. G. D.	57: —
832.	11 juli »Blommor på mina älskades graf»	10: —
833.	»Kinesernas vänner», Vernamo	200: —
834.	Es. 12: 5	15: —
835.	»Hednakvinnors vänner», Vestra Ryd	40: —
836.	Resebidrag till N. Högman, från Hagunda mfg	10: —
837.	R. F., Berga	100: —
838.	»Juloffer» från vänner i Risinge	25: —
839.	H. R., Norrkpg, »Till minne af en liten missionsvän»	25: —
843.	Testamente efter aflidne J. S., Rönningen	10: —
844.	Mossebo arbetsförening, Mörlunda	50: —
845.	Lekeryds Östra mfg	25: —
846.	Skillingaryds Kristl. ungd.-fören.	25: —
849.	D. H. T.	10: —
850.	L. J. W., Gtbg, till Barnens Hem	100: —
	Transport	5,157: 70

N:o		Kr. Ö.
	Transport	5,157: 70

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
772.	»Välsigne Han», B. U., Sthlm, för tre skolgossars underhåll	150: —	
773.	M. K., för Chia Si-chings underhåll	75: —	
777.	A. M., till H. Linders verksamhet	20: —	
778.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai:s underhåll	20: —	
779.	S. L., Kristinehamn, »för skolbarn»	10: —	
784.	E. och J. T., Randsfjord, för evangelist på Westers station	100: —	
790.	Lärare och lärarinnor vid g:la Adolf Fredriks församl. skolor till Fredrika Hallins verksamhet	25: —	
792.	Småskolebarn i Kopparberg, till Maria Nylins verksamhet	5: 60	
795.	Hednavännernas Allians, för Lo-Tehtaos underh.	62: 50	
801.	Barnsyföreningen »Senapskornet», Säfsjö, för Heo Kwei-ings och Heo Kwei-songs underh.	100: —	
804.	Daggryningen i K. M. A., till skolan i Ishih	500: —	
	Daggryningen i K. M. A., till skolan i Puchow	500: —	
	Daggryningen i K. M. A., till skolan i Hoyang	500: —	
	Daggryningen i K. M. A., till skolan i Mienchih	500: —	
806.	S. S., Storängen, för Josuas i Mienchih underh.	25: —	
807.	O. Å., Askeby, »Ett tackoffer på 70-årsdagen vid en återblick på den flydda tiden», för gatukapellverksamheten	100: —	
811.	A. G., Sthlm, till fru Stålhammars verksamhet	30: —	
812.	Vänner på Söder, till Emma Anderssons bibelkvinna	50: 25	
820.	Kinakretsen i Upsala för evang. i Berglings distrikt	200: —	
821.	»Bönekretsens sparbössa», Norrkpg, till den nyinköpta gården i Sinan	37: 20	
822.	»Medlem i bönekretsen», Norrkpg, till den nyinköpta gården i Sinan	10: —	
826.	L. E., Sthlm, hjälp till en åsna för Anna Eriksson	5: —	
827.	H. L., Sthlm, till en gosses underh.	100: —	
831.	Erstorps ungdomsfören. för Feng Shih-Tsu'ens underh.	100: —	
840.	H. R., Norrkpg, för evang. Wang Hsüiens underh.	200: —	
841.	I. och A. R., Norrkpg, för Kaos underh.	50: —	
842.	Från missionsfest i Björnö till »det nya kapellet i Sinan»	55: —	
847.	Skärstads norra gummeförening, för Peng Sui-sings underh.	60: —	
848.	L. J. W., Gtbg, »till minne af vår afsomnade lilla älskling Märta», för barnen i Kina	100: —	3,690: 55
	Summa under juni månad kr.		8,848: 25

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen. Ps. 136: 1.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 15. Årg. 19. 1 AUG. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Rodigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Ett ord till de små. — En Jesu Kristi tjänare. — En söndagsmorgon. — Det första kristliga "stormötet" i Pucheng. — Kina vid slutet af år 1912. — En dröm — en verklighet. — Fruktbar sådd i Kina. — Brefafdelningen. — Evang. Fosterl.-Stiftelsens yttre mission. — Svenska kyrkans mission. — Han bor härinne.

Ett ord till de små.

Af *C. H. Spurgeon.*

Jag känner mig manad att säga några ord till de små. Dessa, som kunde kallas förbråkade rön och rykande vekar, äro lika mycket Guds heliga som dessa andra, hvilka äro starka och uträtta stora ting för sin Herre och Mästare. Ja, *det lilla helgonet är lika mycket en af Guds utkorade som det stora helgonet.*

När Gud utvalde sitt folk, utvalde han alla på en gång, den ena lika mycket som den andra. Om jag åt mig utväljer en mängd föremål, så kan det ena vara mindre än det andra men därför icke mindre utvaldt. Och så är den af Guds heliga, som ofta är fylld med fruktan och missmod, lika mycket en af Guds egna som den frimodige och starke.

De små helgonen äro lika dyrt återlösta som de stora. De små och svaga ha kostat Kristus lika mycket lidande som de starka. Det allra obetydligaste af Guds barn kunde icke ha köpts med något mindre än Jesu dyra blod, och det största af Guds barn har icke kostat honom mer. Paulus kostade icke mer än Benjamin — det är jag alldeles viss om — ty det står i bibeln: *"Där är ingen åtskillnad".*

Somliga kristna äro mycket framstående och göra ofantligt mycket godt. Och detta är så glädjande. Men de ha icke kostat Herren Jesus ett grand mer, än du gjort, som känner dig tillhöra de små. Han betalade samma pris för dig som för dem. Kom ihåg, jag upprepar det åter, att *du är lika mycket ett Guds barn som det allra största helgon.* Somliga ibland eder ha fem eller sex barn. Ett af dessa är kanske längre, vackrare och mer begåfvadt än de andra. Så är där en i syskonskaran, som inte bara är liten och obetydlig till det yttre, utan som också har ovanligt ringa begåfning. Men hvilka af dessa båda syskon är mest ditt barn? "Mest!" säger du. "Båda äro naturligtvis lika mycket mina barn."

Det kan hända, att du har mycket små kunskaper, ja, famlar i mörker i fråga om det mesta af de gudomliga tingen; du "ser människorna vandra omkring såsom träd", men du är lika mycket ett Guds barn som dessa andra, hvilka hafva växt upp till män i Kristus Jesus. Ja, kom ihåg det, du ängsliga troende själ, att du i Guds ögon står lika rättfärdiggjord som någon af dina bröder och systrar!

Jag för min del vill icke hafva någon annan klädnad än Jesus själf och hans rättfärdighet. Den som hunnit längst, behöfver intet mer. Och jag, som är "mindre än den minsta af Guds heliga", kan icke nöja mig med mindre och skall icke heller hafva mindre.

De stora helgonens frälsning kan ofta bero på de små. Här är en fattig mor. Ingen talar om henne. Hennes namn förekommer aldrig i någon tidning eller annorstädes. Men hon går i Guds hus, hon undervisar sin gosse och uppfostrar honom i Herrens fruktan, hon beder för denne son, hon kämpar med Gud om hans frälsning, hennes tårar och böner blandas. Sonen växer upp. Hvad

blir han? En missionär — en William Knibb — en Moffat — en John Williams. Hör du väl talas om modern? Men om *hon* icke hade blifvit frälst, hvad hade det då blifvit af hennes gosse?

Må detta vara de små till uppmuntran! Och tycker du dig höra till de små, gläds, att din Gud vill föda och uppehålla dig och fröjda sig öfver dig, ehuru du är blott som en krossad rö och en rykande veke!

En Jesu Kristi tjänare.

Shi Kwei Biao är evangelist i provinsen Ngan-Hwei i mellersta Kina och har under många år i distriktet Chuchan användt sina krafter i Kristi tjänst. Han döptes i Nanking 1888 vid 43 års ålder och har i synnerhet de senaste fem åren utfört ett högst välsignelserikt arbete.

Under den senaste revolutionen fick Shi vara ett medel i Guds hand att rädda staden Chuchan. När hotande krigsmoln först uppstego öfver landet och invånarna började fly, förmådde Shi de kristna att stanna i Chuchan genom att påminna dem om att hvarje plats vore lika farlig samt att tron på Gud vore det bästa skyddet. Han lyckades också öfvertala stadens nyligen tillsatte högste styresman att ställa sig i spetsen för en lokal Röda-kors-afdelning. Då det vid ett tillfälle blef kändt, att ledarna för det republikanska partiet råkat i delo med hvarandra och inom staden ämnade öppna strid, hvarvid sannolikt många oskyldiga lif komme att spillas, blef Shi anmodad att hjälpa missionärerna vid ett försök att medla mellan de stridande partierna. "Låt oss *bedja*", sade Shi, innan de begåfvo sig ut på sin viktiga expedition. Och under de mörka dagar, som nu följde, hördes dessa tre ord ofta från hans läppar. Ofta var det han, som drog missionärerna ned på knä. Och sedan han i bön framlagt saken för Herren, gick han i orubblig tro framåt. Gud hörde honom. Utbrottet af de så hotande fientligheterna afvärjdes, och slutligen återställdes lugnet fullkomligt. Alla erkände, att näst Gud hade Shi räddat staden.

Denne man har icke fått någon lärd uppfostran. Han går alltid ytterst enkelt klädd och lefver på den tarfligaste kost. Af de lärda och rika bland sina hedniska landsmän blef han därför också länge sedd öfver axeln. Men under nödens och farans tid, då en ung bildad man genom förräderi hade kommit i fiendernas hand och icke ens de mest inflytelserika bland hans vänner förmått hjälpa honom, vände de sig till Shi med anhållan, att han hos de militära myndigheterna skulle lägga sig ut för den unge mannen. Shi hade behållit hatten på hufvudet inför de höga herrarna, men nu aftog han den för att i deras närvaro framlägga deras nöd inför den store Guden. För honom blottade han sitt hufvud. Gud hörde också hans bön, och den unge mannens lif blef räddadt.

Sedan lugn och ordning återställts i staden, gick Shi ut bland den nya republikens soldater och predikade bland dem med stor kraft. Tjugutre af dessa soldater hafva blifvit döpta.

Må vi bedja Herren om många sådana af Guds Ande uppfyllda evangelister!

En söndagsmorgon.

En tidig frukost hade intagits, ty jag skulle gå till en by 6 km. från staden för att hålla en predikan i en församlingsmedlems hem. Stack mitt skarpa svärd i fickan och tog en staf i min hand. Pao-chen, eller "Den dyrbara sanningen", son till framlidne diakonen Sie i Puchow, gjorde mig sällskap. Han var då elev i Haichow gosskola, vistas för närvarande på seminariet i Yuncheng. Han är en snäll kristen, och syskonen, som kände hans fader, säga, att han mycket liknar honom.

Dagens drottning hade stigit ur sin kammare likt en brudgum. Hon såg glad och strålande ut. Alla moln och dimmor hade försvunnit, och en ljuf, helig stillhet hvilade öfver det hela i den tidiga morgonstunden. Hjärtat stämdes med ens till lof och tacksägelse inför Herren, och den gamla sången kom så lifligt i mitt minne: "Sabbatsdag, hur skön du är, skänkt af Gud, jag har dig kär". Hvilodagen kallas ju veckans ljus eller pärlan bland dagar. Någon har sagt, att världen utan söndag vore som en man, hvilken aldrig ler, såsom en sommar utan blommor, såsom ett hem utan trädgård.

Då vi gått ett par korta gator framåt, stötte vi vid ett gathörn på en lång medelålders kvinna uppe på en låg stenmur med händerna slutna samman för sitt ansikte, vänd mot solen. Hennes läppar rörde sig i tillbedjan. Vi gingo tysta förbi, under det jag sände en bönens suck upp till Herren, att han måtte öppna hennes ögon och hjärta till att lära känna det eviga ljuset, världens Frälsare, Kristus.

Nere i staden började köpande och säljande alldeles som på andra dagar. Där var ingen sabbat. Vi skyndade på våra steg för att komma utom staden, där det åter kändes lugnt och hvilsamt. På höger hand om oss hade vi den lilla insjön. Den låg där så fridfull och stilla, indrickande solens ljus och värme. Det enda, som krusade vattenytan, var fåglarnas simmande omkring eller fiskarnas rörelser, då de närmade sig vattenbrynet. Strax invid stranden stodo några storkar med uppsträckta halsar och grågäss, som läto höra sitt morgonkväde. Några fasaner intogo sin frukost på åkrarna intill vägen. Herren talade. Han gaf både text och utkast för morgonens predikan. O, så tacksam jag kände mig att få gå ärenden åt Herren här på vägen utmed sjön, ett "hedningarnas Galilea".

Men se ock här, hvad är detta? Jo, ingenting ovanligt i detta land. En ung man bearbetar med en lång stake en gammal åsna, som ej orkat med det tunga lasset utan fastnat i en grop, under det

en annan sparkar det arma djuret allt hvad han förmår. Det var en annan text, jag nu fick, och predikan hölls på stället. Nog sågo männen skamsna ut för tillfället, men sedan handla de säkert på samma sätt. Vi hjälpte dem igång med lasset, hvarefter vi fortsatte vår väg. Rom. 8: 22 kom jag att tänka på, och så sjöng jag: "Ja, det rike, som vi vänta, kommer snart."

I byn fingo vi ett hjärtligt välkomnande af vår broder och hans hustru, som äfven tror på Herren. Vi blefvo införda i det bästa rummet, där té genast serverades.

Mötet hölls i en helt liten sal, som alltid står i ordning för mötens hållande. Sången tonade kraftigt, ty tre skolynglingar stämde in. Efter bönen stannade vi för den text, Herren gifvit under vägen, nämligen grekernas önskan och bön: "Herre, vi vilja se Jesus." Vi sågo honom som det hjälplösa lilla barnet i krubban. Däraf blefvo våra ögon klara och våra ansikten strålande. Vi sågo den store underbare profeten från Nasaret gå omkring, göra väl och hjälpa alla. Vi sågo honom trött, hungrig och törstig. Vi följde med utanför Jerusalems mur. Där på en liten kulle sågo vi honom, som aldrig gjort något orätt, gjord till ett syndoffer för syndare. Där dröjde vi längst.

Huru mycket åhörarne drucko in, kan jag ej säga, men de syntes mer än intresserade. En skön, välsignad stund hade vi haft tillsammans. T. o. m. de små barnen hade hållit sig stilla, och de voro ej få.

Strax efter middagen måste vi bege oss af hem. Värden gjorde oss sällskap.

Några herdar hade fångat en vingbruten vildgås och bundit henne med ett snöre om det ena benet. Åter fångenskap och djurplågeri! Den stackars fågeln såg så bedjande på mig, liksom ville den säga: "Köp mig fri!" Får jag köpa er fågel? "Ja, ja, pastorn får den för intet. Vi skänka pastorn den", ropade de om hvarandra. "Nej, pengar skall ni få, fastän jag inga har med i dag." "Gif dem 100 kash", föreslog Pao-chen. Och nu ljöd det: "Tack, tack!" Nu blef fången lös och bars på "Den dyrbara sanningens" armar in till staden. O, så nöjd den såg ut. Jag kunde ej låta bli att då och då gifva henne en vänlig blick och smekande fara med handen öfver de varma fjädrarna, hvartill hon svarade med ett: "Kluck, kluck!"

Det var ej den första fågel, jag köpt fri, och troligen ej den sista. Hur många trälar i synden och hedendomens mörka natt finnas icke i detta stora, folkrika land, själar, som äro friköpta af Kristus, men ännu sitta kvar i sin fångenskap! Låtom oss icke förtröttas!

"Stora ting har Herren gjort, och stora ting gör han."

Oscar Carlén.

Det första kristliga "stormötet" i Pucheng.

Enligt sedvänja i våra trakter hålla lokalförsamlingarna utom sina månadsmöten hvar sitt stormöte om vårarna.

Förliden höst öppnades i och med min och de minas jämte tvenne systrars ditflyttning en ny hufvudstation i staden Pucheng. Vid bibelkurserna under vintern skulle det ordnas för nästa vårs möten: "Låt oss alla samlas i Pucheng, sedan nu pastorns och fröknarna flyttat dit; det skulle vara så roligt få vara med om det första kristliga stormöte, som någonsin hållits i den staden", så lät det från alla håll.

"Ja, men ni veta, att vi ännu inte fått en ordentlig lägenhet; hur skall den gamla utstationslägenheten, som vi bebo, kunna härbergera alla?" Kloka hufvuden slogos ihop till rådplägning, och snart var frågan afgjord: en del af det lilla predikotältet skulle såsom tak skarfvas vid taket på kapellet, hvars framsida skulle nedtagas. Till logi för männen skulle det stora predikotältet, uppslaget på hyresvärdens logplan, tjäna!

Att denna församlingarnas önskan mycket gladde oss, behöfver jag ej säga. Hoppet att få ett af Gud rikt välsignadt stormöte i Pucheng såsom ett vittnesbörd för denna stad gaf oss ökad arbetslust och spänstighet under vinterns ofta mödosamma dagar.

Jag säger mödosamma, ty utom det vanliga arbetet hade vi att kämpa med motstånd, som upprestes mot oss från den numera icke sällsynta grupp af kristna agitatorer, hvilkas lösen är: "Bort från de församlingar, som ledas af utländingar, låt oss bli självständiga". Ett par sådana agitatorer började med förföriskt tal draga våra vänner ifrån oss. Herren gaf oss nåd att i lugn hålla på som förut med vår verksamhet och att endast kämpa så mycket mera inför honom i bön. Och det var underbart se, huru Herren hjälpte. Antalet sjuka och sårade, som begärde hjälp, växte, och ehuru eleverna i stadens flickskola helt och hållet försvunno från våra möten och mötesbesökarne i allmänhet blefvo färre, visade sig dock ett större nit och mera villighet att lära hos dem, som fortfarande kommo, hvarom min hustrus veckobibelklass och det mottagande, systrarna rönte ute i hemmen, vittnade. Särskildt var välsignelsen i den medicinska verksamheten ett vittnesbörd, som inte kunde motsägas. Och då agitatorerna själfva ganska snart skämt ut sig i allmänhetens ögon, insågo de, som närmat sig dem, att den enda trygga vägen dock var att följa oss. Så kommo de åter tillbaka, kanske mera mottagliga för undervisning och ledning än förut. Det är sålunda med en känsla af tacksamhet vi se tillbaka på vinterns arbete. Det har varit *glädje* i arbetet, hvilket gjort bördorna lättare att bära. Närmare 20 personer hade af de olika församlingarna rekommenderats till det kristna dopet.

Tiden för stormötet närmade sig. Men först skulle jag företaga en resa till finansmötet i Shansi. I och för rekreation medföljde min hustru och lilla

Margareta. Under vår bortovaro inföll Hvita vargen i provinsen, plundrande, brännande och mördande kineser och missionärer. Vi hade återkommit till Shensi (Tungchowfu), men då faran drog närmare, var intet annat att göra än att med de sina åter gå öfver Gula floden för att där söka en tillflykt för dem. Genom telegrafering blef det dock snart klart, att det skulle vara möjligt för män att återvända och hålla hittills uppskjutna dopklass och stormöten. Bud sändes till alla församlingarna, och så stodo Svensson och jag en dag åter i Shensi efter en tre dagars resa.

Men att komma till Pucheng var inte så lätt, hade det sagts oss. Traktens röfvare höllo landsvägarna besatta. "Det är omöjligt komma den vägen fram med så mycket som 200 kash eller en god rock", sade man. Och jag, som i min koffert hade 100 täl (= 250 kr. = 165,000 kash) till löner åt evangelister, till hyror m. m. Men samtidigt som vi kommo till Tungchowfu, ankom militär till Pucheng, hvarför jag i fred kunde återvända och hålla dopklassen.

Men ack, dagarna före stormötet bara regnade det. Ända så sent som middagen före samlingsdagen höll det på. Det var ingen liten pröfning att nödgas sätta sig in i tanken att intet stormöte få.

Så handlar Herren ofta för att visa oss vårt beroende af honom i allt; när målet med pröfningen är vunnet, komma hans välgärningar som angenämare öfverraskningar: han gör då långt utöfver allt, hvad vi begära eller tänka. Med ens klarnade det, landsvägarna blefvo farbara för riddjur, och när mötesdagen var inne, hade vi troende från Huachow, norra Wei-nan och Peishui, tillsammans med dem från Pucheng 70 à 80 matgäster. Från Tungchowfu hade vi både pastor, två evangelister och två bibelkvinnor till hjälp; de senare hade också hjälpt till vid dopundervisningen.

Det var en lust att se kapellet, en f. d. gammal lutande lada, ja, stationen i sin helhet klädd i högtidsskrud. Vid hufvudingången åt gatan vajade en stor svensk och en kinesisk flagga, öfver porten såväl som öfver ingångarna till kapell och gästrum hängde parvis stora kinesiska lyktor lindade med rödt, tunt siden. Bord och stolar i kapellet voro behängda med öfverkast af rödt ylle eller broderadt, laxfärgadt siden samt dynor, allt var iordningställt af kineserna själfva. Från taket spredo de tre utländska lamporna ett sken, som för kinesen synnerligen förhöjde feststämningen. Min tjänare, som saknade krukväxterna i Tungchow till dekorering af fonden framför predikstolen, gräfde upp ett par stora vilda stockrosor, som planterades i krukor. Så kommo kvinnorna och bundo på dessa en mängd blommor, lefvande och konstgjorda. Ja, en sådan elegans i det gamla huset hade man aldrig kunnat tänka sig!

Mycken bön hade uppsändts för detta möte. Det blef också af Herren rikt välsignadt. En sådan stillhet i allt det myllrande lifvet på detta trånga område, en sådan fridsamhet och villighet att tjäna, en sådan uppmärksamhet vid mötena och en sådan ärlig ande och ifver vid bönemötena har jag knappast vid något stormöte i Kina bevittnat. Gud gaf våra med Ordet tjänande bröder, broder Svensson såväl som de kinesiska, stor frimodighet. Särskilt betonades i samtal och bön af de troende själfva vikten af att leda sina anhöriga till Herren samt söndagens helighållande. Och rent af rörande var att se, huru man utan knot och klagan sökte skaffa sig sofplats, hvarhelst man kunde, på bänkar och bord i gästrum och kapell, då marken nu var för våt för att tillåta inlogering i tält. Det fanns sådana, som på sin lott till liggplats inte kunnat få mera än en kapellbänk, 1 fot bred.

Den förnämsta högtidsstunden hade vi, då efter offentligt förhör och aflagd trosbekännelse 16 personer genom dopet kunde upptagas i församlingens gemenskap. 4 andra dopkandidater voro förhindrade att närvara. Dopet skedde i en träbassäng eller dopfunt, ställd framför kapellets ingång. Bland de döpta var en älsklig blind kvinna, moder i en stor familj. Hon döptes medelst begjutning. Alla de öfriga önskade nedsänkning enligt Rom. 6: 4. Ehuru utomstående för utrymmets skull ej kunnat särskilt inbjudas, voro dock några närvarande, och dessas undran var stor. Ryktet om hvad som hände i evangeliesalen spred sig som en löpeld i staden.

På fjärde dagens morgon var stormötet slut. Vid redovisningen visade det sig, att de inföddes kollekter fullt betäckte mötets utgifter, så att missionärernas bidrag blef till öfverskott, kassan till godo. På fjärde dagen skildes vi åt, sedan vi bestämt att, om Gud vill, i höst åter samlas i Pucheng. Någon uttalade den förhoppningen, att det då skulle kunna ske i en rymligare lokal. Glad och lycklig kunde jag efter några dagar återvända till min familj i Yuncheng — en fyra dagars resa — för att efter vår svenska konferens, som nu stod för dörren där, åter föra den till Shensi.

Svenska konferensen är nu förbi; tillsammans med fröken Ackzell bo vi för sommaren på Svenssons (vår förra) station, Tungchowfu. Vår egen lägenhet i Pucheng är nämligen obeboelig denna heta årstid. Vill Gud, reser jag de närmaste dagarna ut att besöka församlingarna.

Ofvanstående ger en liten inblick i Puchengs missionsdistrikts lif och det läge, hvari vi befinna oss därborta. Men jag har ej omtalat, att vi förlorat en af våra missionärer, i det fröken Rosenius inom kort ingår äktenskap i annan mission. Detta gör ingen liten skillnad i arbetet för min hustru och fröken Ackzell, som nu ha på sitt ansvar kvinnoverksamheten i Pucheng med dess rika möjligheter samt i de tre domsagorna Hua-chow, norra Wei-nan (Hsiao-i) och Pei-shui.

Vi stå nu inför tvenne allvarliga frågor: skola de kristnas barn i detta stora distrikt uppväxa utan den kristliga skoluppfostran, som flickor och gossar i våra öfriga distrikt få? Detta är en fråga, som vi ofta göra oss själfva och Herren. Utan goss- och flickskolor intet kristligt hemlif, ingen församlingssång, intet hopp om utbildade evangelister och bibelkvinnor, intet hopp om en i Guds ords kunskap hemmastadd församling. Statens hedniska skolor

bjuda nu på ganska god undervisning men dålig moral. Skola barnen sändas dit? Månne inte Herren vill lägga dessa stora behof på några hjärtan. Trons bön kan framkalla föreståndare för dessa skolor såväl som medel.

Den andra frågan är angående en till hufvudstation lämplig lägenhet. Att, som vi göra, bo i en lägenhet, där man, så snart den varma tiden inträder, är nödsakad, t. o. m. om man är sjuk, att packa in och med sina små söka tillflykt annorstädes — det låter sig i längden icke göra. I staden finnes en mycket lämplig lägenhet, som en gång utbjudits till oss, ehuru den nu säges ej förr än till vintern bli ledig. Om den blir ledig och vi ha medel nog att sätta oss i besittning däraf, få vi i den nuvarande lägenheten en utmärkt lokal till gosskola.

Hjälpen oss, vänner, bedja Herren utföra äfven denna sak för oss.

"Må vi få jubla öfver din seger och i vår Guds namn resa upp baneret", Ps. 20: 6.

Fröken Ackzell och min hustru förena sig med mig i hjärtlig hälsning till Herrens trogna vänner, som stå med oss i striden.

Eder i Herren
L. H. Linder.

Kina vid slutet af år 1912.

Utländska missionsarbetare inom alla evangeliska missionssällskap	5,171
(Af dessa 1,801 missionärer, 1,402 missionärsfruar, 1,504 ogifta kvinnliga missionärer, 240 manliga missionsläkare och 88 kvinnliga).	
Infödda kinesiska medarbetare:	
Ordinerade pastorer	552
Evangelister och kolportörer	6,375
Bibelkvinnor	1,440
Sjukvårdare och sjuksköterskor	436
Lärare och lärarinnor	3,899
Med andra medhjälpare uppgick hela antalet infödda arbetare till	15,953
Hufvudstationer	770
Utstationer i rundt tal	3,300
Ordnade församlingar	2,477
Döpta kristna	207,747
Dopkandidater	33,618
Lärjungar i söndagsskolorna	64,012
Dagskolor (= folkskolor)	3,046
Lärjungar i desamma	79,530
Högre skolor	760
Lärjungar i desamma	31,456
Missionssjukhus	183
Missionskliniker	186
Å sjukhusen behandlade patienter	92,834
Dagpatienter	1,472,759
Bidrag till missionen från kinesiska kristna omkring kr.	730,000

* * *

Missionär *Jonathan Goforth* lär åter genom Herrens nåd fått vara ett medel till stora väckelser, denna gång i provinsen Shantung.

En dröm — en verklighet.

Det var ej så länge sedan jag hade en underlig dröm, som ofta sedan dess har sysselsatt mina tankar. Jag drömde, att det var natt, men att jag ej sof utan låg och tänkte på något, som framstod för mitt sinne som en förfärande verklighet. Jag tyckte, att jag med någon af kineserna dömts till döden och endast väntade på domens verkställande. Men så kom det för mig: Kanske det hela är en dröm. Jag skall fråga den, som ligger midt emot i rummet. Jag gjorde så men fick endast ett sorgset bekräftande. Som jag låg i mina funderingar, vaknade jag, med en förfärande känsla af ångest och hade nästan litet svårt att fatta, huru det verkligen var. Så långt min dröm.

Emellertid har det nämnda gifvit mig många tankar. Jag har tänkt på, hvilken fruktan vi ändå hafva för döden i hvarje form. Förvisso skall döden alltid på visst sätt blifva vår afsvurne fiende, men jag undrar, om ej vår fasa för den beror på att vi ej äga den rätta blicken på dess motsats — Lifvet. Om någon i våra hemländer för sin tro skulle bli dömd till döden, hur förfärligt skulle detta ej anses! Tänk då, huru olika förhållandena kunna vara. I Japan ställdes förr den frågan till hvarje dopkandidat: "Är du villig och redo att dö för Kristus?" Och koreanen, som bad: "Herre, om jag nu får dö för din skull, gif mig då nåd därtill, men om jag får lefva, Gud, var mig då nära, ty det är mycket värre!" Och vi må ej glömma Paulus, för hvilken lifvet var Kristus och döden en vinning. Att dö var för honom att gå och vara när Kristus.

Är månne ej orsaken till fruktan ofta den, att vi ej på ett lefvande sätt fattats af de verkligheter, vår tro omfattar? Vi få så att säga ej behärska *dem*, utan *vi* måste i sanning vara burna och behärskade af dem.

Men jag har också tänkt på en annan erfarenhet, hvilken såsom erfarenhet är lika verklig som den lekamliga döden. Det är det egna jagets död. Men huru många hafva väl en lefvande erfarenhet af denna? Många ha, då de sett hvad den inneburit, ryggat tillbaka, men också därmed undgått lifvets bästa och rikaste välsignelser. Huru sant är ej Jesu ord i Joh. 12: 24! Döden är porten till lifvet, det fulla rika lifvet i Gud, och brukbarheten i hans tjänst. Men kanske du säger: "Hur ofta har jag ej försökt att döda och undertrycka det och det, men o, hur dåligt jag lyckats i dessa mina försök!" Har du försökt den vägen, så skall jag råda dig att pröfva en annan. Försök att lefva i ljuset, så långt du förstår. Begagna din bibel! Var aktsam om bönestunderna! Försumma ej dem, och du skall snart finna, att du genom umgänget med Jesus helt naturligt förlorar din själfviskhet och blir mån om andras väl och lycka. Du skall ej känna detta som

en börda utan som en fröjd. Ja, du skall finna, att hvad Johannes säger vara vår plikt ej blir för stort offer. Han talar om, att Jesus har gifvit sitt lif för oss, och säger i samband därmed: Så äro ock vi pliktiga *att gifva vårt lif* för bröderna. 1 Joh. 3: 16.

Josef Em. Olsson.

Fruktbar sådd i Kina.

En ung man vid namn Hu, som studerat vid en kristlig läroanstalt i Fuchow, fick anställning som lärare för sönerna till en mandarin i mellersta Kina vid namn Ling. Hu var en allvarlig kristen och tillhörde en släkt af allvarliga kristna. Hans farfar och flera andra släktingar voro nitiska kyrkans tjänare.

När Hu antog platsen, uppställde han som villkor, att han skulle få frihet att tillbedja Gud, läsa sin bibel, meddela sina elever undervisning i Guds ord samt icke behöfva arbeta på söndagen eller deltaga i några hedniska ceremonier.

Vid sin ankomst till Yamen (rådhuset), där mandarinen hade sin bostad, var han iklädd en enkel dräkt och gjorde intet för att ådraga sig uppmärksamhet. Vid den fest, som gafs till hans ära, undanbad han sig både vin och tobak. Då han sedan inbjöds att deltaga i kortspel, afböjde han detta, sägande: "Jag är en kristen, och vi kristna deltaga icke i sådant."

Dagen därpå började han sitt arbete, hvarvid han bestämdt påyrkade regelbundenhet och punktlighet hos sina elever. Genom sin systematiska noggrannhet och sin samvetsgrannhet vann han snart förtroende och aktning hos både principal och elever.

Det fanns ingen kristen församling på denna plats, och Lings kunskap om kristendomen inskränkte sig till de rättegångsmål mellan enskilda kristna och hedningar, hvilka han som domare haft att afdöma, och hvilka tydligen icke alltid varit hedrande för de förra. Men Hu kunde snart skrifva om honom: "Han har med glädje lyssnat, då jag sagt honom, hvad sann kristendom är."

Hans elever blefvo ock påverkade samt läste villigt bibeln tillsammans med sin lärare.

Bristen på umgänge med troende var emellertid en svår pröfning för den unge läraren. Det var därför för honom en stor glädje, då en dag en missionär färdades genom staden och därvid uppvaktade mandarinen. Missionären blef gladt öfverraskad af att träffa en kristen lärare i ett hedniskt Yamen samt berättade för honom om en församling ej så långt därifrån, hvarest han kunde deltaga i gudstjänsterna. Då han sedermera förvissat sig om, att den unge mannen verkligen var medlem af församlingen i Fuchow, inbjöd han honom till Herrens nattvard. Denna firades dock i en längre bort belägen kyrka, så att Hu för att kunna deltaga i denna gudstjänst måste tillbringa en natt på resan dit och en på resan tillbaka samt sofva på bara bottnen i den båt, hvari han färdades. Sådana erfarenheter voro dock endast ägnade att utveckla hans kristliga karaktär.

En regnig söndag skref han till sin förre lärare: "Jag har icke kunnat komma till gudstjänsten i dag, ty det har regnat starkt hela dagen, men jag har fått mycken välsignelse af min bibel och Moody's predikningar, hvilka ni gaf mig. Gud har varit mig en helgedom här i mitt rum."

Mandarinens söner beslöto sedermera att sluta sig till den skara af kinesiska studerande, som fullföljde sina studier i Japan.

Hu, som vid denna tid sparat ihop ej så litet af sin lön, beslöt följa dem. Särskildt en af eleverna hade visat intresse för den nya läran. Vid sin ankomst till Japan satte han sig äfven i förbindelse med K. F. U. M. samt höll sig alltjämt till Hu och andra kristna vänner. Han blef snart en kristen men vågade ej genast framträda som sådan.

Efter några år återvände denne unge man, Ling Dang Ming, till Kina, och den 6 mars 1910 upptogs han genom dopet i den kristna församlingen i närvaro af en stor skara studerande och andra personer. Det inflytande, hans exempel utöfvat särskildt bland unge män, kan knappt öfverskattas.

Ur The Missionary Review.

Brefafdelningen

Hoyang den 22 juni 1914.

Ur ett enskildt bref från broder *Bergling* meddela vi följande för våra missionsvänner.

Mycken frid!

Röfvarehistorier underhållas vi med dagligen. Nästan det första och det sista, man får höra, rör sig om Peh-langs (Hvita vargens) och andra röfvares framfart när och fjärran.

* * *

Hemkomna från Yuncheng fingo vi höra, att syster Anna Eriksson bott i gatukapellet i Hancheng en veckas tid. Jag sände då vagn för att hämta henne hit, enär hettan i gatukapellet plägar vara odräglig. Emellertid hade platsens soldater och frivillige jagat de lokala röfvarne upp mot I-chuans och Lo-chuans gränser, så att de i och omkring staden började känna det lugnt igen, hvadan Anna samma dag, vagnen kom, flyttade upp till stationen igen, och som hon hade inbjudit kvinnorna till en månads klass vid skördens slut, följde hon icke med vagnen tillbaka.

För en vecka sedan uppenbarade sig omkring 200 röfvare i köpingen Ingtieh, 40 li nordost härifrån. De hade två dagar i förväg sändt en krigsförklaring, anmodande köpingen att hålla sig redo på utsatt dag, då de ämnade komma för att intaga och plundra den.

Budkafveln kom hit, och alla poliser och fri-

villige, som midt i skördetiden kunde samlas ihop, skickades mot köpingen. På aftonen samma dag, de frivillige tågat iväg, kom man emellertid att tänka på att det måhända var en röfvarnes krigslist och att de genom att ge köpingen besked om dagen för öfverfallet endast menade att locka ut stadens frivillige för att om natten öfverfalla själfva staden. Om aftonen blef brådskan stor här. Menige man kommenderades i mängd upp på muren för att med stenar bombardera dem, som vågade försöka att under natten klättra öfver.

Emellertid kom röfvareskaran omkring 200 man stark till köpingen på utsatt tid och fann platsen utrymd. Folket hade med sina värdesaker och husdjur flytt in i köpingens borg, som det med rastlös ifver höll på att befästa. Åt röfvarne hade de kvarlämnat tillräckligt med mat för ett par dagar, hvadan dessa slogo sig ned att äta och dricka och uppgöra sina planer. Då kommo emellertid deras spejare och berättade, att Hoyangs frivillige i stora skaror kommo från flera håll ilande mot köpingen. I ordnadt tåg störtade röfvarne tillbaka till Hoyang- och Lo-chuan-bergen i nordväst, hvarifrån de kommit. Om några timmar voro de i säkerhet uppe bland bergen. De frivillige vågade ej följa dem längre än till bergets fot, 50 li härifrån. I Ingtieh hade de emellertid infångat några opierökare, som sökte gömma sig där, enär de ej hunnit röka sitt opium. Efter 5 dagars rannsakning, som ej ledde till någon upplysning om bandets storlek, uppkomst och motiv, enär de ihärdigt nekade, ehuru det var påtagligt, att de tillhörde bandet, arkebuserades de här i går. — Det är klart, att vår stad strängt bevakas fortfarande.

Bud från Hancheng meddelar, att postbäraren från Ichuan, som skall komma hvarannan och hvartredje dag växelvis, ej hörts af det minsta på 20 dagar. Sista gången han var i Hancheng hade hans post af röfvarna undersökts och hvartenda bref genomlästs för att finna, om han hade några rapporter. Då sådana ej funnos, fick han gå. Sista gången medförde han rapporter, som voro insydda i jackan, rörande röfvarna och voro afsedda för Ichuan och Ien-An-fu. Detta torde ha kostat honom lifvet.

Nästan alla köpingar i bergsdistrikten norr om Hoyang och Hancheng men tillhörande dem jämte Lo-chuan och Ichuan sägas vara utplundrade. Troligt är, att det samma är förhållandet norr och väster om dessa platser också. Det lider intet tvifvel om att det är den politiska föreningen "Ko lao-huei" som söker få till stånd en ny resning i provinsen. Det säges, att själfva generalen i Sian, provinsen Shensis hufvudstad, Chang Üin-san står bakom det hela. Sedan Peking-generalen Lu med sina 30,000 man började tåga in i provinsen och hans förtrupper, som anländt till Sian, nekade att fortsätta sin marsch efter Peh-lang (Hvita vargen), förrän generalen själf anlände, blef det klart för såväl generalen som guvernören i provinsen, att generalen Lu's uppgift icke blott afsåg att infånga Vargen, utan ock att göra slut på dessa unga herrars, 33-åringarnas, despotiska regim.

Som bisvärmar foro därför dessa herrars soldatvärfvare ut i alla riktningar för att med utlofvande af hög sold värfva trupper "att förfölja Vargen", hette det; men den rätta afsikten var nog att förstärka sin personliga lifvakt. En half månads värfvande i Hancheng och Hoyang tillförde dem endast 23 à 24 män, i trots af att solden nu för första gång utbetalades förskottsvis. T. o. m. dessa lämnade sina värfvare, innan de uppnådde Tungchow. Lika illa säges det ha gått med värfningen på andra håll. Då den offentliga värfningen misslyckades, tros generalen, som förut varit "Ko lao-huei's" höfding, ha utsändt budkafveln till anhängarna rundt om i provinsen och påbjudit allmän resning.

Emellertid förljudes det från alla håll, att folket, d. v. s. "Ko lao-huei"-männen, icke är benäget för resning, allraminst söderut, medvetna som de äro, att soldater oupphörligt strömma in i provinsen. Dessutom inträffade uppropet till resning, just som skörden höll på att mogna, och då skörden allestädes är utomordentligt god i år, synas kineserna, sin vana trogna, föredraga det säkra brödstycket för det osäkra. Undantag härifrån utgöra de, som sakna jord och vanligen lefva på tjufnad och röfveri. De ha nu fått vind i seglen.

För ett par dagar sedan kom nyheten att Hvita vargen kommit åter till prov. med sin styrka till och med förökad, och att han nu beslutat anfalla Sian. Ämbetsmännen synas ha fått order att hemlighålla saken. Somliga mena, att han blifvit drifven tillbaka af trupper från Sï-chuan och Kansuh; men det mera sannolika är, att han lockats tillbaka af härvarande "Ko lao-huei"-general, Chang Üin-san, med löftet om att finna Sians portar öppna vid framkomsten. Sista ryktet förmäler, att han med hela sin styrka nått Li chüen hsien, och hvad finnes då som borgar för att han ej nu ligger utanför för att ej säga innanför Sians murar. Huru skulle han (Vargen) kunna våga en marsch rakt på Sian, dåligt försedd med ammunition, som han är, om han ej vore medveten om att det drifves dubbelspel bland de högsta myndigheterna i Sian och hade hopp om att bli förstärkt med hela "Ko lao-hui"-ligan i Shensi. Ställningen synes just nu vara så pass kritisk som den någonsin varit i Shensi.

Tongchow-posten, som skulle komma i går, kom först i dag, och brefbäraren berättar, att stadsportarna där voro stängda under gårdagen.

Största templet här i staden är förvandladt till arsenal. Mellan 100 à 200 gevärsmeder arbeta där natt och dag, sedan en månad tillbaka. 30 till 40 knallhattsgevär blifva färdiga hvarje dag. På samma sätt arbetas ock i andra städer. — — —

Tänk, att jag har fått förmånen att förse "Hvita vargen" med den Heliga skrift. 200 exemplar i utlandet bundna kin. Nya testamenten, som jag rekvirerat från Shanghai för mina opieasyler och församlingar, tog han i Lao ho keo och lät införa i sitt hufvudläger. Bland hans i lägret efterlämnade saker återfinnas de ej. Det är troligt, att de vackra banden lockade röfvarna att medföra dem. Måtte de läsas och visa sig verksamma till frälsning för några.

Evang. Fosterl.-Stiftelsens yttre mission.

På ostafrikanska fältet underhåller Stiftelsen 45 svenska missionärer, 20 män och 25 kvinnor, samt 89 manliga och 10 kvinnliga infödda arbetare. Församlingsmedlemmarnes antal är 2,202, däraf 1,011 nattvardsberättigade. Därsammastädes äro 61 skolor med 1,243 lärjungar i verksamhet samt fyra barnhem med 153 skyddslingar. Under året hafva 101 blifvit döpta och 51 upptagna genom konfirmation.

På det indiska missionsfältet äro anställda 53 svenska missionärer, 19 män och 34 kvinnor, samt 140 infödda, däraf 85 män och 55 kvinnor. Församlingsmedlemmarne äro till antalet 1,536, af hvilka 642 äro nattvardsberättigade. Där underhålles ett barnhem med 155 skyddslingar. Tvänne industrianstalter med 20 manliga och 116 kvinnliga elever äro i verksamhet samt 42 skolor med 1,433 lärjungar och 1,352 söndagsskolbarn.

Till allt detta kommer Stiftelsens stora *sjömansmission* med 9 hufvudstationer, fördelade på olika europeiska länder, med ett 20-tal speciella arbetare.

Svenska kyrkans mission.

Svenska kyrkan utöfvar verksamhet för evangelii spridning bland icke kristna folk på tre missionsfält: I *Zululandet, Rhodesia* och *Tamullandet.*

Under år 1913 har på alla dessa missionsfält en löftesrik utveckling ägt rum. I församlingens gemenskap hafva genom dopet upptagits 696 hedningar och barn af kristna föräldrar, och antalet hednakristna har vuxit till 7,666. Af dessa komma 5,029 på zulumissionen, 12 på Rhodesia- och 2,625 på tamulmissionen. Skolbarnens antal har utgjort 5,237, fördelade på 119 skolor. I Rhodesia har barnantalet mer än fördubblats.

Antalet svenska missionsarbetare utgöres af 24 prästmän, 1 missionsläkare, 1 lärare, 1 diakon, 22 kvinnliga missionsarbetare och 20 missionshustrur eller tillsammans 69. Fem nya missionsarbetare (2 manliga och 3 kvinnliga) ha under året antagits.

Af de infödda kristna äro 5 präster, 254 evangelister, lärare och lärarinnor samt 12 bibelkvinnor sysselsatta i missionens tjänst. Hedningarna synas villigare än förr att höra och läsa, portar hafva öppnats för evangelium, och behof af ökadt antal infödda medhjälpare gör sig därför starkt gällande.

För Sv. kyrkans verksamhet uppgingo under år 1913 inkomsterna till 330,735 kr. och utgifterna till 332,366 kr.

Han bor härinne.

Av *Hudson Taylor.*

För våra små missionsvänner.

En missionär i Kina reste en gång till en avlägsen station för att pröva några kandidater. En bland dessa var en kinesisk gosse på femton år, vilkens far och farfar gjort allt för att hindra honom från att bliva en kristen. Gossen hade kommit till de kristnas möten och lyssnat till Guds ord. Ingen gav akt på honom, men han hörde och trodde och tog emot Herren Jesus Kristus. Särskilt hans farfader var högeligen förtretad över detta och brukade om söndagarna skicka bort honom med litet mat för att vakta några bufflar med tillsägelse: "Kom inte hem före solnedgången!" Då visste han nämligen, att mötet skulle vara slut. Gossen brukade svara: "Ja, farfar, jag skall gå, men Jesus är däruppe på berget, och jag skall bedja till honom där." Och under det bufflarna betade, låg han på knä på berget och utgöt sitt hjärta i bön för sin Frälsare.

Den dag, då dopkandidaterna skulle prövas, skickade fadern bort honom i ett ärende till en långt ifrån liggande by. Gossen sprang hela vägen, så ivrig var han att hinna tillbaka i tid, men i alla fall kom han inte, förrän just när församlingen höll på att åtskiljas. Då brast han i gråt. "Jag älskar Jesus", snyftade han, "och vill bekänna honom. Och jag har sprungit så fort, jag kunde, för att få vara med här och bekänna Kristus." Missionären försökte trösta honom och sade: "Jesus känner ditt hjärta. Det skulle kanske inte vara rätt att döpa dig, när din fader ej vill det." Åter brast gossen i gråt. "Jag vill så gärna", förklarade han, "bekänna Jesus. Jag älskar honom. Varför kan jag inte få bli döpt?"

Den infödde evangelisten, som länge predikat på denna plats, rördes av gossens tårar och sade: "Låt oss bedja Gud beveka faderns hjärta." De föllo på knä och bådo, vissa om att Gud skulle uppfylla deras begäran. Sedan gick han till fadern och frågade: "Är inte er gosse snällare och lydigare än förr?" "Jo, han är en riktigt snäll gosse." "Varför vill du då inte låta honom bli kristen? Det är just tron på Kristus, som har lärt honom att visa dig mer vördnad än förr. Du krossar hans hjärta, om du ej ger honom lov att bli döpt." "Nåja, så döp honom då!" blev svaret.

Missionären ställde nu några frågor till gossen och blev alldeles förvånad över, hur väl han kom ihåg, vad han hört. Han visste, var Jesus var född, och hade väl reda på hans liv, död och uppståndelse. Bland annat frågade missionären: "Var är Jesus nu?" "Den unge gossen såg helt lycklig ut och svarade: "Det är inte alls svårt att säga." "Nå, om det är så lätt, så säg det då!" Gossen lade handen på sitt bröst och svarade: "*Han bor härinne.*"

Kan du, kära unga vän, som läser dessa rader, säga detsamma?

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 16. Årg. 19. 15 AUG. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Segrande bön. — Ett nykinesiskt bröllop. — Från öfversvämningen i Kuantung. — "Kan icke jag få taga bort tröttheten"? — Brefafdelningen. — Det mäktiga namnet. — Vägen till rikedom. — Segerfursten. — Kärlek till beröm. — Lilla "Orangeblomman". — Till missionens vänner. — Redovisning.

Segrande bön.

En gammal man sade en gång på sitt dödsläger: "När jag nu ser tillbaka på mitt lif, blir mitt lifs historia min själs historia, och min själs historia afspeglar sig i min böns historia."

Kära läsare, jag kan ej önska dig något bättre, än att ditt lif må bli rikt på segrande bön, ty då skall ditt lif ock bli rikt på resultat i arbetet för Kristus. Herren fann ju en gång orsaken till att lärjungarne ej kunde uträtta något uti deras brist på fasta och bön (Matt. 17: 21).

Låt mig anföra några ord af den välsignade Gudstjänaren Gofforth om segrande bön: "'Och han sade: låt mig gå, ty morgonrodnaden går upp! men han svarade: jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig. Och han sade: hvad är ditt namn? Och han svarade: Jakob. Och han sade: Du skall icke mer heta Jakob utan Israel, ty du har kämpat med Gud och människor och fått öfverhanden." 1 Mos. 32: 26—28. Jakob hade segrat i kampen med Gud och uppnått hvad han ville. Hans broder hade följande morgon ett broderligt hjärta. Han själf blef en furste i Israel och fick ett nytt namn. Må Gud lära oss, hvad det vill säga att besegra honom. Det är ju icke svårt att bedja till honom; hans godhet och barmhärtighet är utan gränser. Han är alltid beredd att gifva oss nåd, men vi äro icke alltid beredda att mottaga den, därför måste han ofta först taga oss i skola.

Brudparet Sie Uang-chiang. (Se sid. 123.)

Låt mig nämna några betingelser för att kunna segra öfver Gud i bönen. Den första betingelsen är att synden skaffas bort. Vi bedja måhända mycket, men för syndens skull kan Gud icke bönhöra oss.

I Nanking hade man hållit möten 9 dagar i följd. Ämnet var: Guds makt. En kristen besteg plattformen med sådan kraft, att alltsammans skakade. Han ropade till Gud om nåd. Jag tänkte, att nu skulle det komma bekännelse af förskräckliga synder, men

han sade till slut endast: 'O, Gud, förlåt mig, att jag hittills varit en sådan *stum kristen*. Då jag blef omvänd, hviskade djäfvulen till mig: du behöfver icke tala om det, sådant betalar man ju predikanterna för! Jag hörde på detta Satans falska tal och har alla dessa år, under hvilka många själar säkert gått förlorade, varit en stum kristen.' Han erkände, att denna synd stod emellan honom och Gud. Låtom oss pröfva oss själfva, om vi också äro sådana stumma kristna, som därför ej kunna göra bruk af vår höga förmånsrätt.

Gud framkallade en öppen bekännelse hos ännu flera af dessa kineser. Den Helige Ande vill också visa oss, hvari hindret består, när vi icke segra i bönen.

Gud vill äfven gärna se sina barn fasta och beslutsamma i bönen. Så var den moder, som kom till Jesus för sin dotter, som var besatt af djäfvulen. Lärjungarna blefvo misslynta öfver kvinnans uthålliga rop och bådo Herren att skilja henne från sig. Men han sade till kvinnan: 'Det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarne.' Det var så mycket som att säga, att hon och hennes dotter voro hundar. Kvinnan tänkte blott på nöden hemma och tog stilla hundens plats och svarade: 'Ja, Herre; ty äfven hundarne äta ju under bordet af barnens smulor.' Hon fick, hvad hon önskade! Hon hade segrat.

När vi ödmjukat oss för den allsmäktige Guden och han gjort oss till sina barn, då är det vår barnarätt att uppträda som sådana. Jag tror, att vår Fader väntar, att vi bedja om mycket. Vi hafva mer än 3,000 löften af honom, som alla äro Ja och Amen i Kristus. Dem vilja vi hålla oss till.

Utan Gud äro alla ansträngningar förgäfves. Vi måste och vi kunna få den Helige Ande. Det står i löftet: 'Om nu I, som ären onde, förstån att gifva edra barn goda gåfvor, huru mycket mer skall icke den himmelske Fadren gifva den Helige Ande åt dem, som bedja honom' (Luk. 11: 13)!

Här är Guds löfte. När den Helige Ande kommer, vill han uppenbara Jesus för människorna och göra honom så härlig för deras ögon, att alla hjärtan dragas till honom och alla knän böjas för honom. Huru härligt detta dock är!

För några år sedan besökte Herren i sin underbara kärlek Wales. Många, hvilkas hjärtan liknade säden, som föll på stengrunden, ha väl åter fallit ifrån, men tusenden tillhöra Herren allt ifrån väckelsens tid. Från Wales fortplantade sig rörelsen till Indien och från Indien till Korea. Ryktet härom framkallade väckelsen hos oss i Kina. Gud ser icke till människor, länder eller folkslag; han vill gärna väcka lif öfver allt, äfven hos oss. Om vi alltså blott ställa oss under hans vilja och taga honom på orden i hans löften, så kunna vi få upplefva en väckelse, som världen icke har sett motstycke till. Sträfven blott därefter, men låt det vara för Herrens skull och icke för eder egen. Bevekelsegrunden är hufvudsaken; är denna falsk i hans barns hjärtan, så stanna Guds nådesverkningar.

Kanske vi få bedja mycket och länge om välsignelsen, ja, mycket längre än vi hade tänkt. Det finns ett sanatorium i Amerika, som varit utomordentligt välsignadt under hela den tid, det egt bestånd. Andra sanatorier ha måst nedläggas, men detta växer år från år till Guds ära och människors gagn. Man undrade öfver detta och sporde om anledningen därtill, tills man i ett litet rum i öfversta våningen, ägarens kontor, fann en matta, som hade två hål, som bildats af knän. Finns det en sådan matta i ditt hus?

Vi läsa med undran om missionär Brainerds underbara framgång hos indianerna. Män, kvinnor och barn voro församlade och föllo på knä inför honom och bådo om Guds nåd. Hans dagbok gifver oss nyckeln till denna hemlighet; hela nätter hade han kämpat med Gud i bönen. Då vek plötsligt mörkret från vildarnas hjärtan.

Jag är rädd för att Gud icke kan gifva oss en rikare välsignelse, emedan det icke finns den rätta själsångesten bakom våra böner. Återlösningsverket var svårare för Fadren än för Sonen. Det låter underligt. Kan det tänkas något förfärligare än Getsemane och Golgata? — Under boxar-upproret i Kina år 1900 fick jag ett begrepp därom. Vi voro på flykt för 400—500 boxare. Min hustru och mina 4 barn voro med. Vår körkarl sårades af en kula, en kinesisk tjänare fick ett skott i benet och blef därpå nedhuggen. Därefter kom turen till oss. Jag ropade, att de skulle dock blott taga våra saker men låta oss behålla lifvet. "Ja, ni utländska dj . . . ., edra saker skola vi nog taga, men först skola vi slå ihjäl er!" En slog mig i hufvudet och gaf mig ett sår i armen; det var som nålstyng. Jag hade också gärna velat gå i döden den gången. Men då jag såg min 9-årige son falla i handgemänget, hörde min 6-åriga dotter skrika, då ett slag träffade henne, då jag såg ett svärd blixtra öfver min 8 månader gamle Walter, som låg på sin moders knä — då förstod jag, hvad det kostade Fadren att gifva sin son ut för att frälsa den förlorade världen. Han visste, att de skulle spotta i hans dyrbara an-

sikte, kröna honom med törnen och fastnagla honom vid korset och därtill också håna honom i hans bittra lidanden och afpressa honom ångestskriet: "Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig?" — Vi komma också i själsångest, om vi skola bedja och segra i bönen.

Ännu en orsak, hvarför Gud väntar en bönekamp från vår sida, innan vi segra, är det att vi må erhålla det moderliga sinne, som behöfves för att kunna rätt behandla de nyfödda barn i Kristus, som kan anförtros åt oss. Äro alla våra församlingar i den ställningen, att de kunna nära nyfödda barn? Kunde vi icke lika gärna vänta, att ett litet barn skulle finna näring vid en död moders bröst? Först när Zion är i den ställning, att hon kan uppföda barn, vill Herren betro dem åt henne".

(Efter "Glaubens-Grüsse").

Ett nykinesiskt bröllop.

Den 17:de juni förenades i Ishih min förste lärare Sie Uang-chiang med lärarinnan i fröken Forssbergs skola, unga *Suen Meng-en*. De synas på fotografiet under republikens femfärgade flagga (sid. 121). För några år sedan hade Sie bedt en af medhjälparna föreslå någon verkligt gudfruktig flicka till hustru åt honom. — Missionens vänner kunna kanske förstå, huru mycket i själfva verket flickskolearbetet på kristlig grund betyder för ett hednaland. Gud välsigne alla, som därtill bidraga med gåfvor! — Bröllopet var, som sagdt, ganska olika flydda tiders bröllop. I stället för den röda, tunga skruden med nedfälld slöja för ansiktet bar bruden en hvit tyllslöja, på hufvudet utformad till krona (på svenskt vis) med röda granatäppleblommor och grönt. Sedan bärstolen från flickskolan passerat flera gator, hade en stor skara åskådare lockats med till kapellet, där broder Hahne förrättade vigseln. Talaren riktade efteråt några ord till de unga med ledning af (1 P. 3: 7) "på det att edra böner icke må förhindras". Strax efteråt gratulerade man på blandadt kinesisk-europeiskt manér. Därefter bestego de nygifta en präktig tvåspänd vagn, och hela tåget rörde sig till gosskolans stora sal, där flera tal höllos och minnesspråk jämte gratulationer lämnades. Brudgummen hade under sin studietid vid högskolan i Weihsien i Shantung sett flera "moderna" bröllop och önskade nu sitt eget så europeiskt som möjligt. Vi hade all möda att bevara, hvad vi ansågo böra vara med af de gamla sedvänjorna.

Ett varmt tack i Herren till dem som bidragit till brudgummens utbildning, och detsamma till de många, som genom sina böner och gåfvor möjliggjort, att han den dagen erhöll en så präktig och duglig maka.

Chiehchow i juli 1914.

Henrik Tjäder.

Från öfversvämningen i Kuantung.

Från North-China Herald meddela vi följande:

Endast 4 gånger under de sista 200 åren har det förekommit sådana väldiga vattenmassor att kämpa mot. Underligt nog ha dessa olyckor inträffat med mellanrum af precis 60 år, och det kinesiska namnet på året har i 3 fall af 4 varit detsamma. Alla berättelser öfverensstämma däri, att detta är den svåraste hemsökelsen af de 4.

Det är nästan omöjligt att göra sig en föreställning om vattnets väldiga höjning vid Wuchow. När man om hösten från flodbanken blickar ned på strömmen, synes vattnet djupt, djupt nere. Nu har det icke blott fyllt hela flodbädden utan stigit en 8 till 10 fot öfver den högsta banken. I Wuchow äro endast konsulatet och Allians-missionens byggnader i säkerhet, men dessa äro byggda på en kulle. — — På många ställen är den odlade jorden lägre än flodbankarna, ja, till och med lägre än vattenytan under den vanliga sommarfloden. Denna flod har öfversvämmat bankarna på mer än 40 svenska mils utsträckning på båda sidor om floden. Folket har nödgats taga sin tillflykt till de närmast liggande höjderna, där de få krypa ihop med sina familjer och de rester af hushållssaker, som de i hast kunde medtaga. Ofantliga massor af sand m. m. ha förts ut öfver landet, och det som varit fruktbart land har förvandlats till en öken. Det är omöjligt för närvarande att säga, huru många människolif, som gått förlorade, eller beräkna värdet af de materiella förlusterna.

Det har varit glädjande att se, huru de olika välgörenhetsinrättningarna i Canton omedelbart vidtagit åtgärder att sända understöd till folket i många af de hemsökta distrikten. Den förändring, som härutinnan skett med folket sedan den stora öfversvämningen under kejsar Kuang Hsüs regering är särskildt anmärkningsvärd. Den skada, som då skedde, var fruktansvärd, men då lämnade man åt utländingarna i Hongkong att taga ledningen. Nu är allt detta förändradt. De kinesiska affärsmännen i Hongkong sände för några dagar sedan 50,000 doll. till Canton o. s. v. Åtskilliga högre ämbetsmän hafva själfva begifvit sig till de hemsökta områdena för att fördela penningarna på bästa sätt åt det arma folket.

Inför all denna olycka är det ytterst sorgligt att erfara att röfvare hafva tagit tillfället i akt att plundra. I ett fall sågo vi, att röfvarna icke blott stulo allt, de kunde lägga händerna på, utan äfven dödade 10 personer, som sökte hindra dem.

"Kan icke jag få taga bort tröttheten?"

Några hemvändande missionärer voro samlade i en liten vacker villa, som kallades "Minnas Hvila" och var byggd till minne af en liten flicka, som älskade Jesus och önskade tjäna honom.

Minna var ett vaket barn och hade af sin troende moder hört mycket om de tusentals hednabarn, som aldrig hade hört något om Jesus och endast lärt att bedja till de stumma afgudarna.

Minna hade också hört, att när Herrens vittnen kommo hem från missionsfälten, voro de ofta trötta och nedbrutna. Det tog den lilla flickan sig hårdt af, och hon ville så gärna göra något för dem.

Hon fick en svår sjukdom, och under de tröttande och sömnlösa dagarna och nätterna ville hon intet hellre höra än berättelser från missionsfälten. En dag, då hon fick höra om en trött och sjuk missionär, utbrast hon i barnslig enfald: "Kan jag icke få taga bort tröttheten från missionärerna?"

Det var hennes sista önskan. Kort efteråt slöt hon sina trötta barnaögon, och Herren gaf henne hvila i sitt paradis.

Efter hennes hemgång mindes föräldrarna hennes sista önskan, och till hennes minne byggdes ett hus, som kallades "Minnas Hvila", ett ställe, där de trötta hemvändande missionärerna kunna samla krafter till sitt kräfvande arbete. Hvarje rum i huset är uppkalladt efter vittnen, som gifvit sitt lif för att förkunna hedningarna frälsningens budskap.

Öfver dörrarna till rummen stå namn, sådana som: Morrison, Carey, Martyn, Moffat o. s. v.

När man träder in i husets "dagligstuga", möter man strax lilla Minnas porträtt. Där står hon i naturlig storlek hvitklädd och med sitt oskyldiga barnaleende på läpparna. Under bilden står hennes sista önskan upptecknad: "Kan icke jag få taga bort tröttheten?"

De få dagar, vi uppehöllo oss i "Minnas Hvila", hade vi glädjen möta flera Jesu vittnen, som grånat i Herrens tjänst på missionsfälten.

Till dessa Herrens vittnen talar lilla Minna, fastän hon är död.

Brefafdelningen

Chikungshan den 11 juli 1914.

Som ni ju veta, äro vi nu på berget och taga oss en riktig hvilotid. Med oss (min hustru, Ester och mig) äro här Sandbergs och Svenssons. I nästa vecka vänta vi hit Anna Janzon, Emma Andersson och Maria Hultkrantz.

Det kännes obeskrifligt godt att få släppa de vanliga göromålen litet och samtidigt veta att stationsarbetet är i så goda händer som Verner Westers och hans hustrus. Vi använda ju tiden här äfven till studium af kinesiska. Man behöfver äfven så väl läsa god, kristlig litteratur, som belyser bibelordet, så att ens verksamhet ej får smak af att vara gammal och förlegad.

Det icke minst nyttiga med en sådan här sommarvistelse är att man kommer i tillfälle att sammanträffa med så många andra missionärer och af umgänget med dem inhämta lärdom och välsignelse.

Hvarje söndag predikas här i kyrkan på tre språk, engelska, kinesiska och svenska eller norska. Hitintills har jag bevistat alla mötena, och jag hoppas att göra så i framtiden. Man har så mycket att lära, och på sommaren skall man ju "bryta löf åt fåren".

Alltsedan vår konferens, då vi bådo för broder Teodor, har hans hälsa varit så god. Den är så allt fortfarande, och han äter hvad som helst. Något litet känner han af det onda, men ej i magen, utan en heshet i halsen, som ej märkes af andra, men som han säger står i sammanhang med hans gamla onda. Vi ha dock de bästa förhoppningar om hans fulla vederfående. Vi äro så glada och tacksamma för detta.

Jag glömde nämna, att Edith Beinhoff också är här. Hon bor i ett litet särskildt, hyrdt hus. Här fanns ej rum. Ossian väntas upp hit den 20. Den 22 skall Anna Rosenius' bröllop firas här.

Vi göra, hvad vi kunna för att antingen köpa en färdig villa eller ock en lämplig tomt att bygga ett hvilohem på. Vår mission är så stor, att *en* villa ej är tillräcklig, äfven om man tar Ebba Buréns i användning. Min önskan är att slippa bygga, ty det tar så mycken tid i anspråk. Kunde vi komma öfver tvenne villor för rimligt pris, så vore det idealet; men det är ej så lätt. Emellertid hoppas jag, att något må blifva gjordt, innan denna sommars slut.

Här bor mycket folk, och det är svårt att nu komma öfver vare sig en lämplig tomt eller ett lämpligt hus. Norrmännen äro dominerande på berget. Det ligger inom deras distrikt, och det var de, som "upptäckte" detsamma.

I går voro vi ute på en mycket angenäm utflykt. Läste då i "The Christian" om den af Gud så rikt välsignade evangelisten Billy Sunday.

I början af augusti kommer här att hållas en konferens. Vi få då 3 dagars besök af mr Sherwood Eddy.

Från alla våra stationer ingå goda underrättelser. Hveteskörden i Shansi och Shensi har i år varit ovanligt god och äfvenså i Honan, ehuru där var mindre sådt, hvarför de ej kunde få så rik skörd.

Om "Hvita vargen" cirkulera olika rykten. De senaste ha varit, att hans dagar voro räknade. I dag säger ett rykte, att han ej är så långt härifrån, och ett möte är sammankalladt till i e. m. för att diskutera hvad som kan göras för försvaret häruppe. Inte för att jag tror, att han ämnar sig hit upp. Här finnas inga af de dyrbarheter — opium, silfver och ammunition — som han söker efter. Det enda skulle vara, om han för att skaffa regeringen ledsamheter skulle företaga sig något. Jag tror dock ej heller det. Men häruppe finnas så många nervösa, och en hel mängd små barn äro ju församlade här. Den som en gång varit ute för honom längtar nog ej att förnya bekantskapen. — — —

Vi äro i Guds hand, och han vet, hvad oss göres behof. Det är så godt att ha litet mera tid

till bön och förbön häruppe. Min Augusta, Ester och de öfriga syskonen förena sig med mig i de varmaste hälsningar.

I Herren tillgifne
Aug. Berg.

* * *

Juicheng den 10 juli 1914.

I söndags hade vi högtidsdag här i Juicheng. Två ynglingar blefvo då döpta och intagna i församlingen. Kl. half 7 på morgonen samlades vi i kapellet. Sedan vi litet stannat för Rom. 6: 1—11, fingo de aflägga sin trosbekännelse. Därefter gingo vi till den nymurade dopgrafven. Där stodo blommor rundt omkring och liksom hälsade frid. Solen lyste från molnfri himmel, och fåglarna sjöngo sina morgonlofsånger till Herrens ära. Äfven vi sjöngo och lofvade Gud.

Efter ett andra möte på förmiddagen hälsade vi de nydöpta välkomna till församlingen, och på eftermiddagen firade vi Herrens nattvard. Dessa båda ynglingar hafva sina hem här i staden. Bedjen för dem, att de må blifva fasta i tron och växa till i Herren.

Alla ha nu brådtom ute på fälten. Goda regn ha vi fått, värmen är ej ännu särskildt tryckande. Vi må godt alla tre, d. v. s. min hustru och jag samt fröken Wibell, som är här öfver de varma månaderna.

Herren är god mot oss. Han är alla dagar nära. Han bär både oss och våra bördor, om han får. Ja, nog vilja vi öfverlåta allt åt honom. De hjärtligaste hälsningar från oss.

Tillgifne
O. Carlén.

D. Landin skrifver bl. a. från Chefoo:

— — — Jag tillbrakte 2 dagar i Chiehchow, där jag hjälpte till i tältet ett par gånger. Det var uppmuntrande, enär bägge kvällarne sådana funnos, som genom handuppräckning visade sig vilja tro på Jesus och följa honom. Vi bådo sista kvällen, jag var där, med 3 yngre män.

Tyvärr voro arbetskrafterna så få på grund af brist på medel till predikanters underhåll. Henrik själf var så upptagen af skolarbetet, att han litet eller intet kunde ägna sig däråt.

Dagarna därpå gästade jag Carléns gästvänliga hem, där jag verkligen fick hvila ut och njuta af stillhet. — — —

På min hemfärd i höst hoppas jag kunna medföra 2 lärare för vårt seminarium, Duan, som vi hade förra terminen, och Wang, som vi hoppas kunna anställa för skolan och K. F. K. M. gemensamt. Bed, att vi må kunna ordna verksamheten så, att den blir till välsignelse. Vi ha ej ännu någon särskild lokal, men kanske vänner hemma vilja hjälpa våra kinesiska unge män med att hyra en sådan.

* * *

Ur ett privat bref från fröken *S. Wibell* meddela vi:

Juicheng den 24 juni 1914.

Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens tider, väl beprövad. Ps. 46: 1.

Dessa ord blefvo så dyrbara för mitt hjärta, när det var så oroligt här en tid i våras. Hvad behöfva vi frukta, då Gud är vår tillflykt och starkhet? Hos honom äro vi trygga, huru det än stormar omkring oss, och intet ondt kan nå oss, om ej Gud tillåter det. För närvarande är det lugnt här i norra Kina. — —

Den 9 juni reste jag från Yuncheng i sällskap med syskonen Carlén. Första dagen reste vi till Chiehchow. — — Från Chiehchow och hit är det omkring $4^1/_2$ mil. Endast ridväg öfver berg och backar. Jag satt högt i vädret med mina saker och sängkläder under mig på åsnan. I början var jag rädd, att jag skulle falla ned i något bråddjup vid sidan af vägen, men allt gick väl. Vi höllo på 12 timmar från Chiehchow och hit med endast $^1/_2$ timmes hvila midt på dagen. Det var tröttsamt att sitta i solgasset hela dagen. — Här skall jag stanna öfver sommaren. I Puchow är det för hett och osundt under sommarmånaderna. Mina kamrater äro i den by, där jag var en tid i vintras. Här har jag det så godt hos syskonen Carlén.

Hit komma sjuka hvarje dag för att få hjälp. Fru Carlén sköter om dem, och jag får hjälpa henne ibland. De flesta, som komma hit, ha blodförgiftning, bölder, sår och hudsjukdomar. Kinesernas radikalmedel, då någon är sjuk, är att sticka den sjuka med nålar på olika delar af kroppen. Denna behandling förorsakar ofta blodförgiftning. Sår behandla de genom att stoppa jord, aska, papper o. d. i såren. När det sedan blir för svårt, komma de till missionsstationen för att få hjälp.

De flesta, som komma med sina krämpor, äro gamla, och de ha så svårt att fatta och förstå något, när man talar med dem om Gud. Vi kunna intet annat göra än ropa till Gud för dessa själar, och han "förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka". Herren allena tillhör äran för hvarje själ, som kommer öfver från mörker till ljus.

Ack, att vi trodde Gud om mera, så skulle vi få se stora och härliga ting. — — —

I morgon skall jag återupptaga mina språkstudier. Det har varit en månads uppehåll, så det är på tiden, att jag börjar igen. — — —

De innerligaste hälsningar.

I Herren tillgifna
Svea Wibell.

* * *

Ett meddelande från Sinan gifver oss en inblick i förhållandena därute, som manar till fortsatt förbön.

Evangelisten Chia hade fått bud från röfvare med begäran om 500 täls. Om de ej finge denna summa, hotade de att bränna hans hem och döda hans familj. Chia ämnade då föra kvinnor och barn till staden. Sönerna skulle gömma sig där hemma.

Innan dessa afsikter hunnit verkställas, dog emellertid hans hustru genom ett slaganfall, troligen framkalladt af förskräckelse. Såsom barn hade nämligen hustrun en gång blifvit gripen af röfvare och illa tilltygad.

Det mäktiga namnet.

Missionär E. P. Scott, som en längre tid verkat såsom missionär i Indien, såg en dag på gatan en hedning, till utseendet besynnerligare än någon annan, han dittills sett. Han gjorde förfrågningar och fick veta, att mannen tillhörde en stam, bosatt uppe bland bergen, och att några af detta folk en gång om året kommo ned till städerna för att handla. Evangelium, så berättades det, hade aldrig förkunnats bland detta folk, och det ansågs mycket farligt att begifva sig in bland dem, ty de voro mordiskt sinnade.

En brinnande önskan vaknade hos missionär Scott att just bland dessa okunniga, arma varelser få bryta lifvets bröd. Hemkommen föll han ned på sina knän och bad Gud om ledning. Snart kände han sig alldeles viss om att kallelsen var från Herren. Och nu packade han sin rensel, tog sin fiol och sin vandringsstaf samt gick att säga farväl till sina medmissionärer. Dessa tyckte det var en fullkomlig dårskap att bege sig till stammen i fråga. "Vi få aldrig se dig mer", förklarade de. Men Scotts enda svar löd: "Jag måste predika Kristus för dem."

Under två dagar färdades han bland bergen utan att se en enda mänsklig varelse. Men på en gång befann han sig vid målet — en by, full af spjutbeväpnade vildar. Det dröjde icke många ögonblick, förrän han var omgifven af en stor skara infödda. Hvarenda en bland männen lyfte hotande sitt spjut och siktade mot hans hjärta. Han väntade, att hvarje ögonblick skulle vara hans sista. Den enda utväg, han kunde tillgripa, var att pröfva makten af Jesu namn. Hastigt grep han sin fiol, drog några drag med stråken och började med slutna ögon sjunga och spela:

Högtlofvadt vare Jesu namn!
Du änglaskara, sjung
och bär den gyllne kronan fram
att hylla honom, kungars kung!

Rädd att öppna sina ögon fortsatte han att sjunga. När han så sjungit versen:

Du hednasläkt i fjärran land,
träd fram, träd fram och sjung!
Lofprisa Herrens majestät
och hylla honom, kungars kung!

öppnade han sina ögon och såg sig om. Alla spjut hade sänkts, och stora tårar runno utför vildarnas kinder.

Han blef bjuden till deras hem. I två och ett halft år stannade han ibland dem. Hans arbete blef också på det rikaste belönadt, och när han efter denna tid på grund af sin klena hälsa nödgades lämna dem, följde många honom till vägs nära fem svenska mil. "O, missionär", bådo de, "kom tillbaka till oss! Det finns stammar längre in bland bergen, som aldrig hört evangelium." Han kunde icke motstå deras böner. Efter en tids vistelse i sitt hemland vände han åter till Indiens bergfolk och fortsatte bland dem sitt välsignelserika arbete ända till den dag, då Herren kallade honom, att ingå i sin hvila. Sin graf fick han bland det folk, som genom honom för första gången fått höra förkunnelsen om Jesu kärlek.

Vägen till rikedom.

Den, som vill blifva rik på andliga skatter, måste gifva rikligen. Detta är den sannaste regel, fast det låter som en motsägelse. Den, som sparar åt sig själf, förlorar blott; den, som förlorar för Kristi skull, kan vara viss om rik vinst. Vill du blifva rik för Gud? Lär dig då att gifva. Gud älskar en glad gifvare. Denna regel inskränker sig icke till utdelande af penningar och jordiska gåfvor. Sådant är endast en del af den kristliga välgörenheten, ehuru visserligen icke någon oväsentlig del. En rik själ kan alltid gifva, liksom middagssolen låter ljus och värme utstråla i oförminskad rikedom, äfven sedan en hel värld erhållit sitt mått däraf.

Vi skola gifva fritt af allt det vi fått för intet af Herren. Hafva vi hjärta att bedja, så låt oss gifva af våra böner. Intet arf, som en rik fader kunnat efterlämna åt mig, skulle kunnat jämföras i värde med min moders förböner.

De, som hvarken hafva tillfälle att gifva penningar, råd eller barmhärtighetsverk, kunna åtminstone gifva ett godt föredöme. Och sålunda kan ett kristligt lif från början till slut vara ett ständigt gifvande, liksom en lampa sprider ljus, under det att oljan i den förtäres. Men lifvet och hjärtat blifva icke tommare utan fullare, starkare och mer klart lysande, ju mer de förbrukas.

Th. L. Cuyler.

Segerfursten.

Ett lejon går in i en grotta för att sofva. Det lägger sig ned och insomnar. Under tiden väfva några spindlar sina nät öfver ingången och tro, att de hafva fångat det. De spinna tråd efter tråd, tills hela ingången är täckt. Då säga spindlarne: "Nu är lejonet förloradt! Vi hafva instängt det för alltid." Efter en stund vaknar emellertid lejonet ur sin sömn. Det reser sig upp, skakar sin ståtliga man och går ut i solljuset. Detta konungsliga djur

visste icke ens af spindelväfvarne, och bergen genljuda af dess väldiga stämma.

Så spinner äfven filosofien, otron och villfarelsen sina trådar omkring Kristus. Han tyckes sofva i bakdelen af skeppet. De säga: "Vi hafva öfvervunnit honom. Nu skall han aldrig mera få någon makt öfver folken. Kristus är fångad. Hans evangelium skall aldrig mera vinna några segrar på jorden." Men efter en liten stund reser sig Lejonet af Juda och kommer fram samt vidrör folken med sin allmakt. Hvad är en spindelväf för lejonet? Må sanning och villfarelse en tid kämpa, sanningen *skall* likväl segra. — *Talmage.*

Kärlek till beröm.

Värdet af en människas handlingar är ytterst beroende af motiven för desamma. Kristi kärlek bör vara bevekelsegrunden till allt vårt görande och låtande. Då har handlingen det rätta värdet inför Gud. Därför heter det: "Allt hvad I gören med ord eller gärning det gören allt i Herrens Jesu namn." Men ofta låta vi ej Kristi kärlek drifva oss att göra hvad vi göra, utan bevekas därtill af egennytta och egenkärlek. Vi åsyfta då ej Guds ära och människors väl, utan egen ära och människors beröm. Men detta är farligt. Han, som en gång skall döma hvar och en efter hans gärningar, skall då fördöma alla dem, som så handlat. Låt mig till varning och lärdom anföra följande berättelse:

"En engelsk predikant drömde, att en annan mycket omtalad pastor närmade sig honom och sade: 'Det är blott en timme, sedan jag dog, och nu är jag fördömd.' 'Fördömd? För hvad?' sade predikanten. Svaret blef: 'Det är icke för det jag icke predikat evangelium, icke heller för det jag icke fått vara nyttig, ty jag har många själar såsom insegel på mitt ämbete; men emedan jag mera sökt människors bifall än den ära, som kommer ofvanifrån, och jag har i sanning fått min vedergällning'. Talaren försvann. Predikanten vaknade och fick snart höra omtalas den pastorns död, om hvilken han drömt. Han hade dött just på samma tid, han tillkännagifvit i drömmen. Då så mycket af drömmen var sant, kan man frukta, att den var det i sin helhet."

Må alla och icke minst ordets förkunnare utbedja sig Guds nåd att fly all sträfvan efter människors pris och beröm, utan i stället se på Guds ära och människors väl.

Lilla "Orangeblomman".

Under boxarupproret och den därmed förknippade religionsförföljelse, som utbröt i Kina, lades många nya namn till listan på martyrernas skara. Gamla och unga, så väl européer som kineser, fingo besegla sin tro med sitt blod, och en af dem var den lilla flicka, som bar namnet "Orangeblomma". Då hon en dag besökte söndagsskolan, där en sång sjöngs, som talade om lifvets krona, frågade en lärare henne: "Orangeblomma, skulle du ej önska att Herren Jesus gåfve dig en krona?" "Jo, jag hoppas han skall göra det", svarade hon. "Nåväl", fortsatte läraren, "var trogen intill döden, så skall du få den — det är: var trogen Jesus, tills han kommer och hämtar dig till sin himmel".

Blott fjorton dagar därefter skulle flickan få smaka uppfyllelsen häraf. Svärdet hade trädt i fridens ställe, och boxarne voro fast beslutna att döda alla, som ej ville afsvärja sig sin tro på den "utländske Jesu" religion. Alla hade att hufvudstupa fly och gömma sig. Men hur skall det gå med de två kvinnliga missionärerna? Lilla Orangeblommas farfader förklädde dem och gömde dem i en grotta under sitt hus. Därpå lade han sin hand mildt på flickans axel och sade: "Hända hvad hända vill, barn, så få vi ej säga för någon, hvar de äro. Mr Li säger, att kunna vi blott dölja dem tills i morgon afton, så skall han föra dem till deras vänner, och må Gud bevara dem från allt ondt."

"Dyre farfar", sade hon, "jag skall vara trogen — var icke rädd — och så skall jag vinna den krona, läraren talade om i söndagsskolan — en krona för dem, som äro trogna."

Nu kokade de sin mat och åto och gingo så och satte sig utanför för att njuta af den svalkande aftonvinden. Men de hade ej varit där länge, förrän boxarne rusade till i afsikt att döda missionärerna, blott de kunde finna dem, ty någon hade sagt, att den gamle mannen gömt dem. De ropade: "Säg oss, hvar du gömt de utländska djäflarne, eller döda vi dig." Med en allvarlig och varnande blick på lilla Orangeblomma sade farfadern långsamt: "Jag kan ej säga eder det, mina bröder". "Du kan icke? eller rättare: du vill icke! Då måste du dö." Och inom ett ögonblick låg han där i sitt blod. Så grepo de stackars lilla Orangeblomma i armen och befallde henne att säga det: "Jag kan ej", svarade det modiga barnet. "Är icke äfven du en af de där eländiga Jesus-tillbedjarne?" "Jag älskar Herren Jesus Kristus", svarade hon frimodigt, hvarpå följde ett så fruktansvärdt slag, att hon tumlade afsvimmad till marken. Som boxarne trodde, att hon var död, läto de henne ligga, och en granne bar in henne och lade henne på den hårda bädden. Härunder vaknade hon till lif igen, och i det hon öppnade sina ögon, sade hon blott: "O, jag hör dem sjunga", och så gick lilla Orangeblomma att mottaga sin krona.

Till missionens vänner.

Förtrösten på Herren till evig tid! ty Herren Gud är en evig klippa. Es. 26: 4.

Det torde vara mången missionsvän, som undrar om förbindelsen med missionsarbetarna i Kina skall kunna upprätthållas under det nuvarande krigstillståndet i Europa, och huru i öfrigt detta tillstånd skall inverka på missionens verksamhet. Af sådan anledning vilja vi nämna, att, ehuru postförbindelsen

öfver Sibirien är afbruten, vanliga bref till Kina befordras öfver England, men att denna väg förmodligen tager minst 6 veckor längre tid än den öfver Sibirien. Sedan den 31 juli hafva vi ej mottagit något bref från Kina.

Hvad penningeförsändelser till Kina angår, har kommittéen hört sig för hos den bank, som förmedlar våra försändelser, och torde hinder icke möta att sända penningar liksom förut, ehuru omkostnaderna blifva större. Om därför Gud förser erforderliga medel, så fortsätta vi att i midten af hvarje månad sända penningar till Kina, där behofvet af allmänna missionsmedel är stort.

Kommittéen önskar dock framför allt att af missionens vänner i Sverige få påräkna uthållighet i förbönen under denna allvarsamma tid, på det att missionens verk också därunder må fortgå och Kristi namn förhärligas genom ett troget och fast förblifvande vid honom och arbetet för hans rike.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under juli månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
851.	Insamling på en Kinafest å Praktiska skolan, Mariannelund, gm A. L.	42: 25
852.	Säbylund—Folketorps Ungdomsförening, till V. Westers underhåll gm A. P., Säbylund, Kumla	50: —
853.	»Onämnd» gm F. M.	50: —
855.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu namn» gm O. och H. K., Lund	10: 10
856.	C. K:s sparbössas innehåll 1 juli gm A. A.	10: 40
860.	Hj. S., Uppsala	25: —
862.	Ch. A., Vadstena	5: —
864.	Småskolebarnen i Ersmark, gm K. E.	7: —
865.	»Förstlingsskärfven till Estrid Sjöströms underhåll» gm S. N., Skellefteå	35: —
866.	Från en missionsvän gm G. G., Motala, »Jag är den jag är»	50: —
867.	Missionsaskmedel från Valleberga gm F. S.	15: —
869.	»Hjälpen är hos Herren» Jos. 2: 10	1,000: —
870.	A. G., Djursholm	100: —
871.	A—n, Lindesberg	50: —
872.	N. H., Hörle, resebidrag till N. Högman	20: —
873.	V. J., Skillingaryd, resebidrag till N. Högman	3: —
874.	Sparbössemedel från söndagsskolbarnen i Kimstad gm A. N.	16: —
875.	»Ett litet strå till stacken» från A. N., Dalen, Kimstad	4: —
880.	»Herrens del» af O. S.	20: —
881.	Kollekt och gåfva från Husaby mfg gm J. J., Essgärdet, Kållängen	30: 04
882.	Ryds syförening, Mulseryd, gm A. K.	100: —
883.	G. A. S., till missionär Stålhammars underh.	1,000: —
884.	P. G. P., Kungsbacka	200: —
885.	E. L. d:o	10: —
888.	Wånga missionsförsamling gm O. L., Torp	50: —
890.	A. J., Hedemora	10: —
891.	K. och J. B., Tranås	300: —
	Transport	3,212: 79

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	3,212: 79	
892.	Från Värna syförening, andel af 1913 års auktionsmedel, gm A. K., Grebo	17: 50	
893.	Från d:o, andel af 1914 års auktionsmedel	43: 35	
895.	P. E. W., Sthlm	20: —	
896.	Kinagruppen i K. F. U. K., Gtbg, gm K. M. A. till Agnes Forssbergs underh.	600: —	
	K. F. U. K:s Centralförening gm d:o till Maria Björklunds underhåll	600: —	
899.	L. och K. S., Norrkpg	25: —	
900.	»I Jesu namn», Gtbg	3: —	
901.	Björkviks syförening gm A. J., Glindran	25: —	
902.	»En missionsvän i Kumla med Joh. 11: 25, 26», gm H. F.	190: —	
903.	Onämnd	14: —	
906.	Ulriksdals missionsförening gm C. A. A.	100: —	
907.	»Tackoffer» från A. E.	10: —	
908.	A. V., Skölde, till G. Carléns underh.	4: 60	
909.	A. och E. J.	15: —	
911.	Fullösa missionsförening gm F. J.	10: —	
912.	Kollekt i Mariestad gm A. H.	18: —	
913.	Från missionsfest på Brodderud gm R. A.	80: 50	4,988: 74

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
854.	H. T. och E. B., för infödd evang. i Yuncheng	50: —	
857.	S. J., Örebro, för gatukapellet i Yuncheng	100: —	
858.	S. T., Maspelösa, för evang. Chang Ch'ing-ch'engs underh.	200: —	
859.	A. T., Helsingborg, halfårsbidrag för Liu Pan-hsih	25: —	
861.	»Två vänner» till Anna Eriksson, att användas efter godtfinnande, gm Ch. A.	2: —	
863.	»Kinavänner i Skellefteå och Innervik», till riddjur åt Josef Olsson, gm S. N.	200: —	
868.	A. K., Linköping, halfårsunderh. för evang. Wang Fuh-seng	100: —	
876.	K. O., Kristinehamn, till Josef Olsson, att användas efter godtfinnande	205: —	
877.	Sparbössemedel fr. söndagsskolbarnen i Lindesberg, bidrag till en Kinagosses underh.	37: —	
878.	Kinavänner i Skellefteå, till H. Linders verksamhet, gm A. B.	25: —	
879.	D:o till Anna Erikssons verksamhet	25: —	
886.	T. L., Hudiksvall, bidrag till utb. af kinesiska lärarinnor	25: —	
887.	»Till det nya kapellet i Sinan» gm M. H., Björnö	5: —	
889.	E. U., Sthlm, för evang. Chi Mingkos underh.	50: —	
894.	A. J., Lindesberg för evang. Liu Iang-Tsüs underh.	150: —	
897.	Missionsmötet i Stenstan gm J. A. H., till skolgossen Iang Loh-Kueis underh. och annan verksamhet i Sinan	100: —	
898.	»En barnavän till de kära Barnen»	10: —	
904.	Visby Femöresförening till hjälp i evangelisationsarb. på Stålhammars station gm M. S., Visby	24: 35	
905.	A. P., till dito gm d:o	50: —	1,383: 35
	Summa under juli månad kr.		6,372: 09

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära. Joh. 12: 26.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.